

Γ. ΖΗΣΗ-Δ. Π. ΔΑΜΑΣΚΗΝΟΥ

ΕΚΔΟΤΙΚΟΣ ΟΙΚΟΣ
4-01

ΑΛΦΑΒΗΤΑΡ

(ΜΕΡΟΣ Α' και Β')

ΕΚΔΟΣΗ ΤΟΥ ΟΙΚΟΥ ΔΗΜΗΤΡΑΚΟΥ Α.Ε. ΑΘΗΝΑΙ

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

Δ. Γ. ΖΗΣΗ — Δ. Π. ΔΑΜΑΣΚΗΝΟΥ

Η ΧΑΡΑ ΜΑΣ

ΑΛΦΑΒΗΤΑΡΙΟ

ΕΚΔΟΣΗ Δ΄
Ἀντίτυπα 10,000

Ἄριθ. ἐγκριτ. ἀποφ.
Υπουργείου Παιδείας
51231 20 Λυγούστου
51252 1934

ΕΚΔΟΤΙΚΟΣ ΟΙΚΟΣ ΔΗΜΗΤΡΑΚΟΥ Α. Ε. — ΑΘΗΝΑΙ
4 — ΟΔΟΣ ΑΛΘΑΙΑΣ — 4
1937

Κάθε γνήσιο αντίτυπο υπογράφεται.

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΣΗ
ΕΥΘ ΠΑΠΑΔΗΜΗΤΡΙΟΥ

PRINTED IN GREECE - 1937

ΕΚΔΟΤΙΚΟΣ ΟΙΚΟΣ ΔΗΜΗΤΡΑΚΟΥ Α. Ε.

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟ

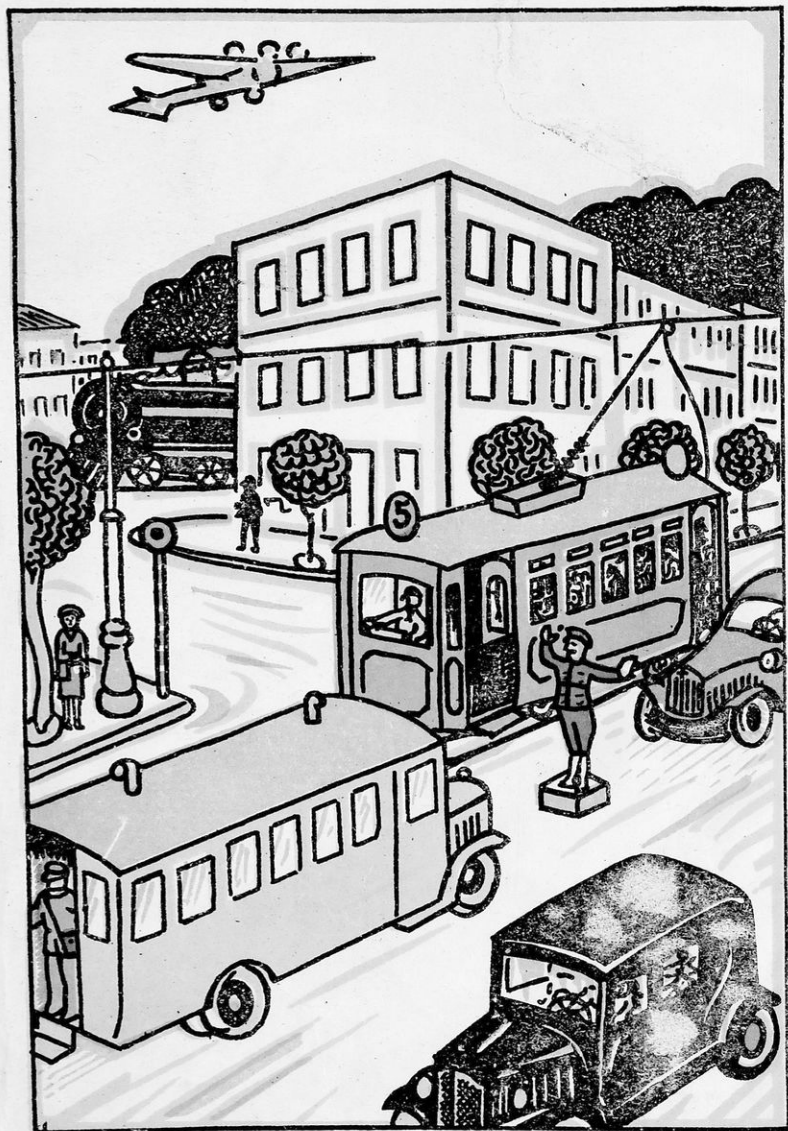
ΕΠΙΣΤΗΜΟΛΟΓΙΑ

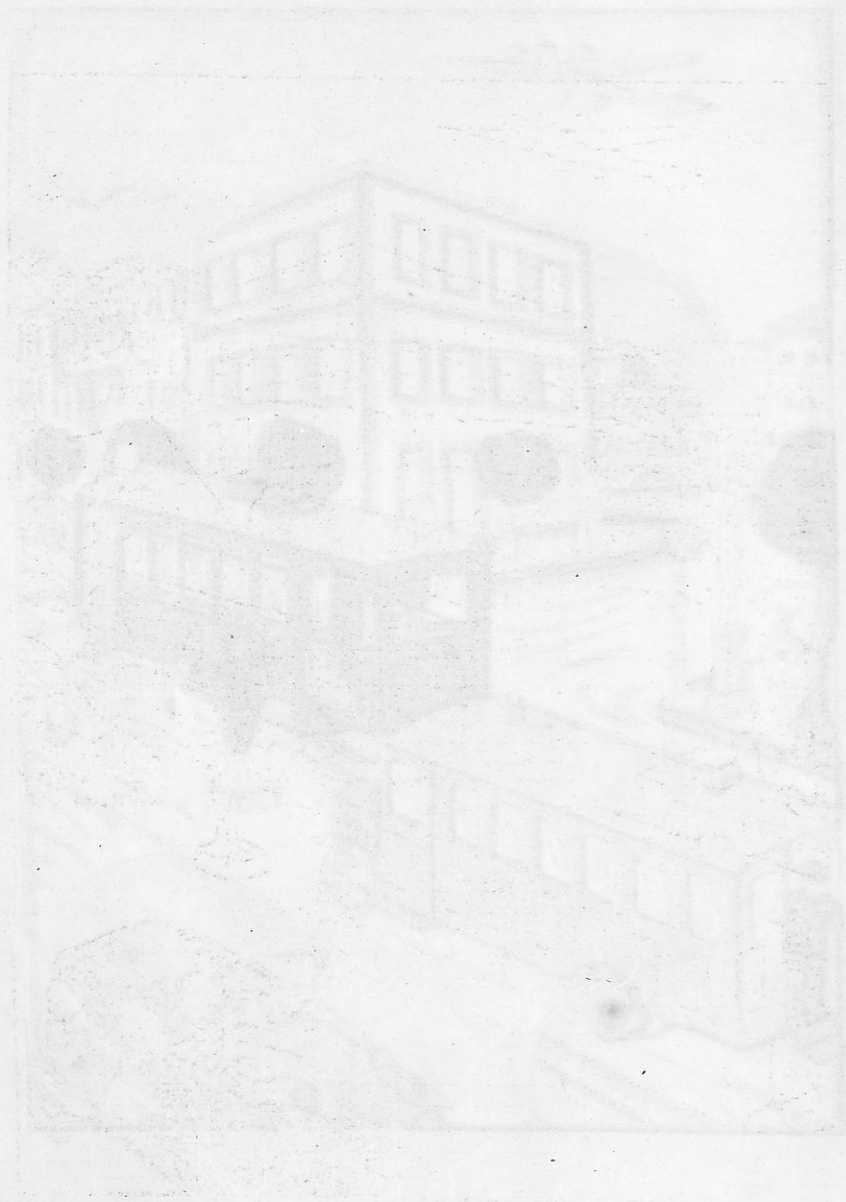

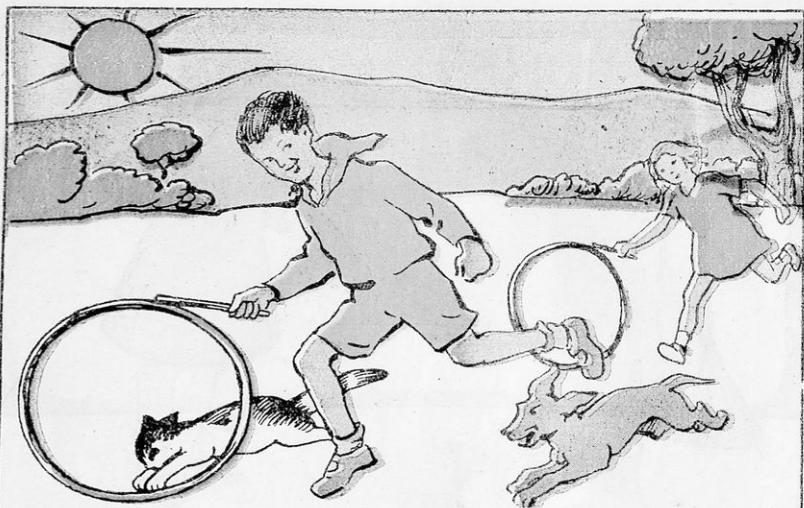

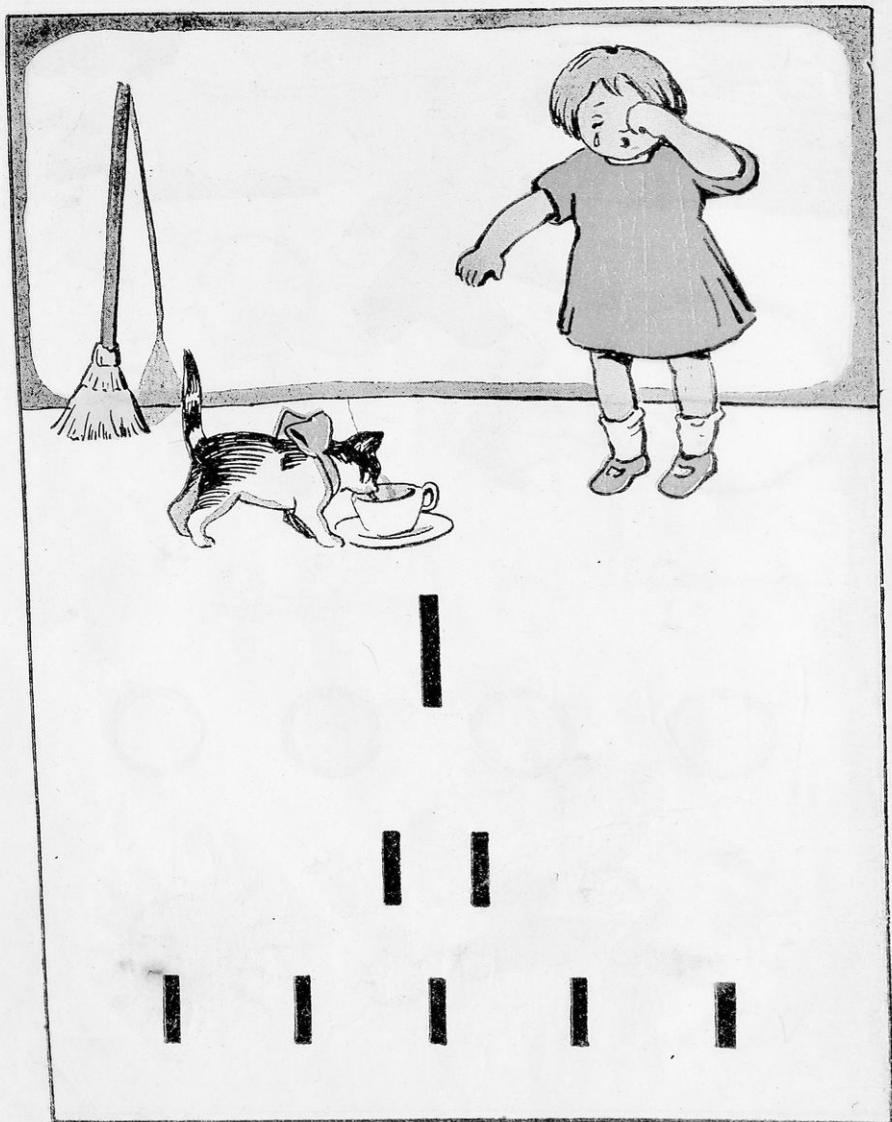

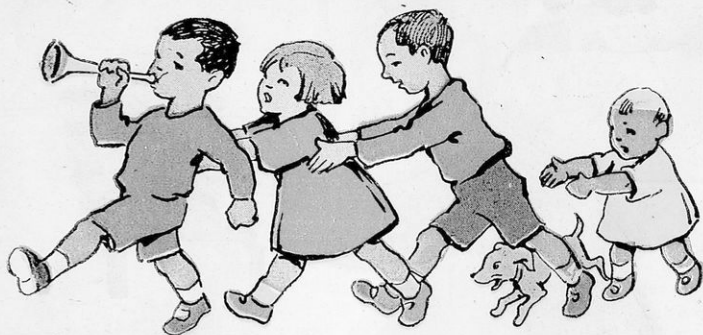

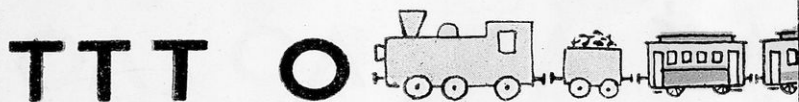

Τ Τ Τ ΤΙ Τ Τ Τ ΤΙ

Τ Τ Τ

Ο

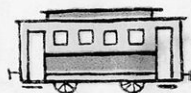
Τ Ο

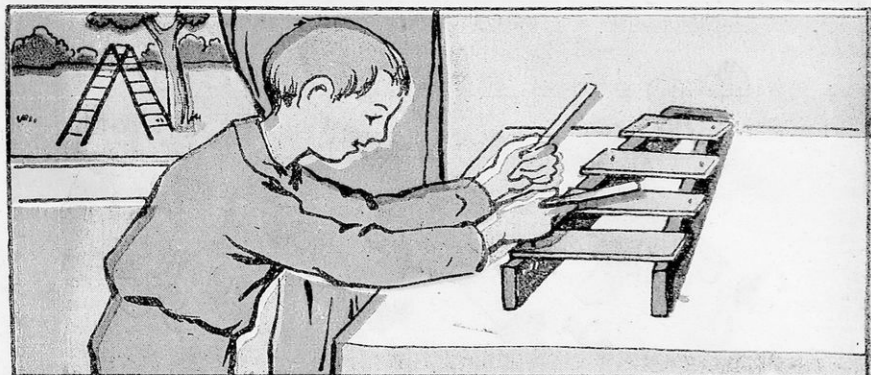
Τ Ο

Τ Ο

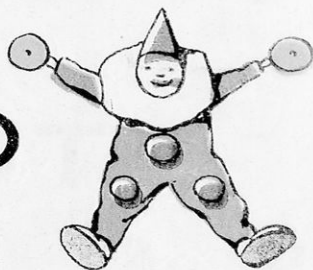
Τ

ΛΙ ΛΙ ΛΙ ΛΙ

ΛΟ ΛΟ ΛΟ ΛΟ

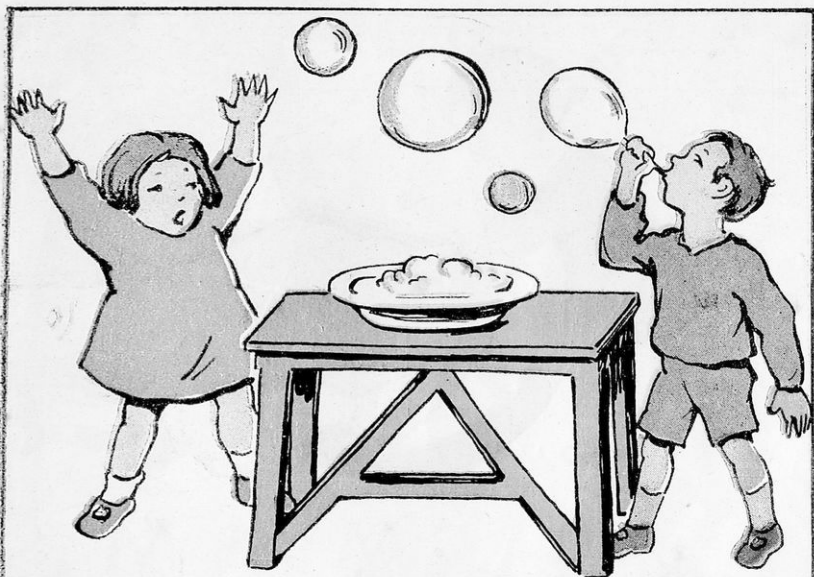
ΛΙΛΙ Ο

ΛΙΛΙ ΤΟ

Λ

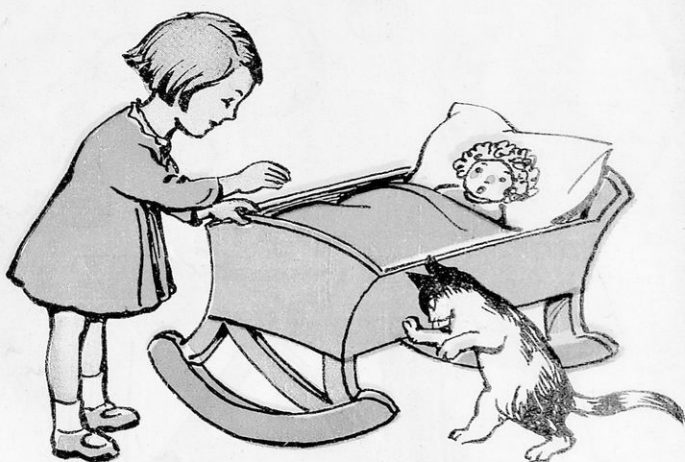
Α Α Α

Α ΤΙ ΛΙΛΙ !

ΟΛΑ ΤΑ

Α

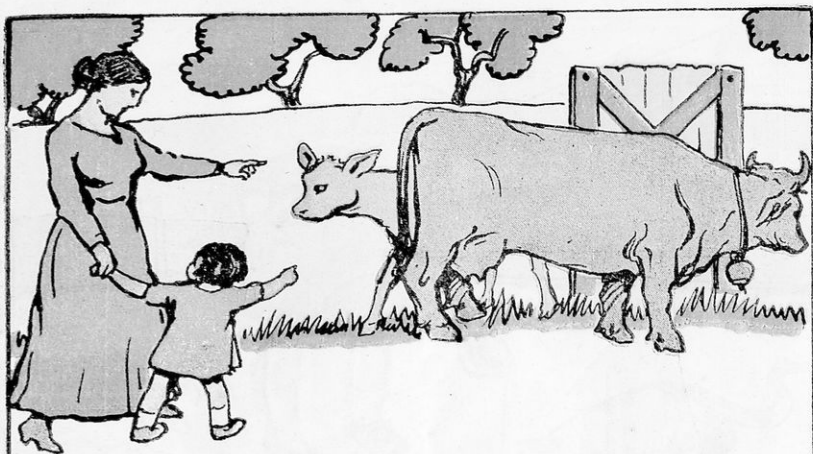
N N N NANI

NANI NANI TO NINI

ΛΙΝΑ, ΝΑ ΤΟ ΝΙΝΙ!

PITA

N

Μ Μ Μ

ΜΑΜΑ, ΝΑ ΜΙΑ

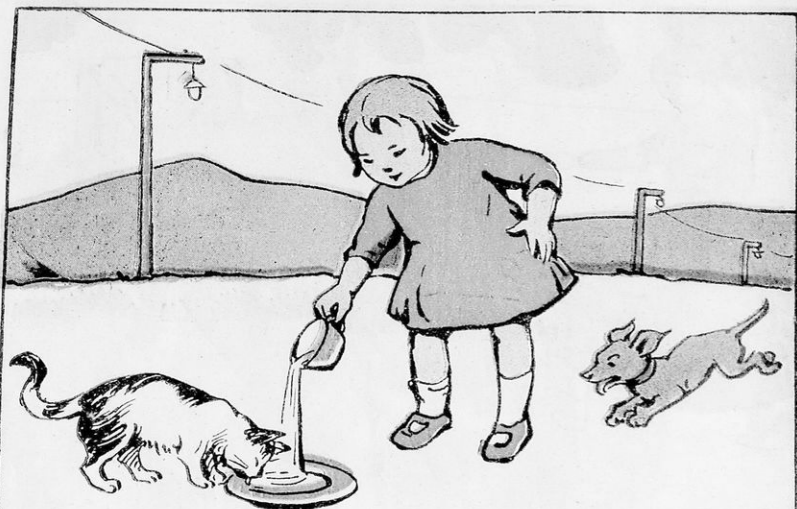
ΛΙ ΛΑ ΤΟ

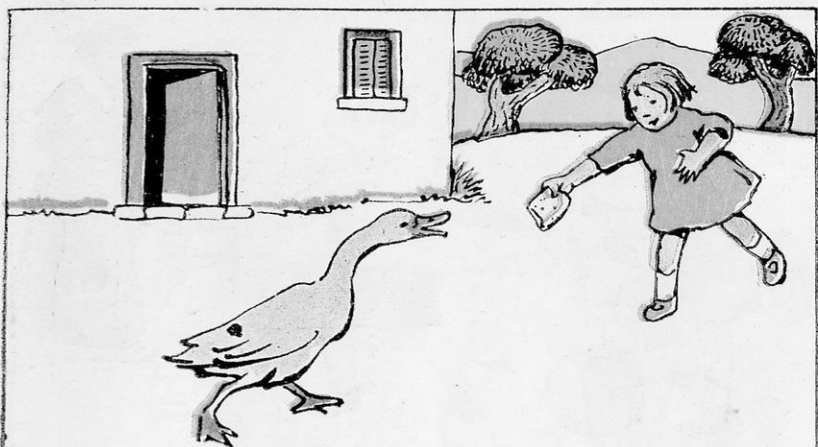
ΝΙΝΑ, ΝΑ ΤΟ

Μ

ΤΟ ΓΑΤΙ-ΤΟ ΓΑΛΑ
ΝΑ ΓΑΛΑ
ΜΑ ΛΙΓΟ ΓΑΛΑ!
-ΟΛΟ ΤΟ ΓΑΛΑ
ΟΛΟ!

Π ΠΙ ΠΙ ΠΙ ΠΙ

ΤΟ ΠΑΠΙ

ΜΑΜΑ, ΤΟ ΓΑΤΙ
ΑΓΑΠΑ ΤΟ ΓΑΛΑ
ΤΟ ΠΑΠΙ ΤΙ ΑΓΑΠΑ
ΤΟ ΠΑΠΙ, ΝΙΝΑ,
ΑΓΑΠΑ ΤΟ

Π

Η ΛΙΝΑ Η ΜΑΜΑ ΤΟ ΤΟΠΙ

-ΜΑΜΑ, Η ΛΙΝΑ ΠΑΤΑ
ΤΟ ΤΟΠΙ.

-Η ΛΙΝΑ ΝΑ ΜΗ ΠΑΤΑ
ΤΟ ΤΟΠΙ!

-ΜΗ, ΜΗ, ΛΙΝΑ, ΤΟ ΤΟΠΙ!

Η

Ε Ε! ΕΛΑΤΕ!

Ε! ΗΛΙΑ Ε! ΛΕΛΑ!

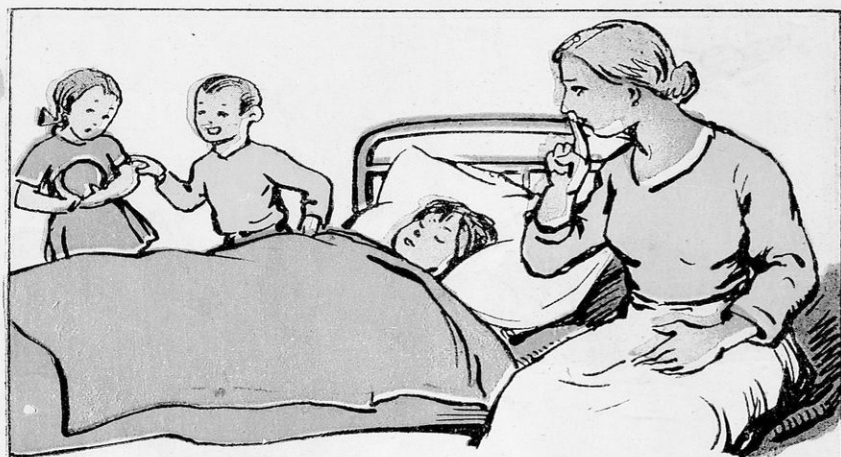
ΕΛΑΤΕ! ΕΛΑΤΕ!

ΕΝΑ ΠΕΤΑ.

ΝΑΤΟ! ΤΙ ΜΕΓΑΛΟ, Ε;

Ε

||

Σ Σ Σ ! NANI Η ΛΙΝΑ

Σ Σ Σ !

ΣΙΓΑ, ΗΛΙΑ, ΣΙΓΑ, ΛΕΛΑ !
ΜΗ ΠΕΤΑΤΕ ΤΟ ΤΟΠΙ !
ΜΗ ΓΕΛΑΤΕ ΤΟΣΟ !

- ΝΑ ΠΑΤΕ ΜΕΣΑ

Σ Σ Σ !

NANI Η ΛΙΝΑ, NANI.

Σ

ΤΟ ΛΑΓΗΝΙ ΓΕΜΙΣΕ ΝΕΡΟ

Ρ Ρ Ρ...

- ΡΙΝΑ, ΝΕΡΟ, ΛΙΓΟ ΝΕΡΟ !

ΝΑ ΕΝΑ ΠΟΤΗΡΙ !

ΓΕΜΙΣΕ ΤΟ ΜΕ ΝΕΡΟ !

- ΕΛΑ ΠΑΡΕ ΝΕΡΟ ΑΠΟ ΤΟ
ΛΑΓΗΝΙ !

ΜΗ, ΝΙΝΑ, ΑΠΟ ΤΟ ΡΕΜΑ

Ρ

Η ΦΙΦΗ - Η ΛΙΓΕΡΗ

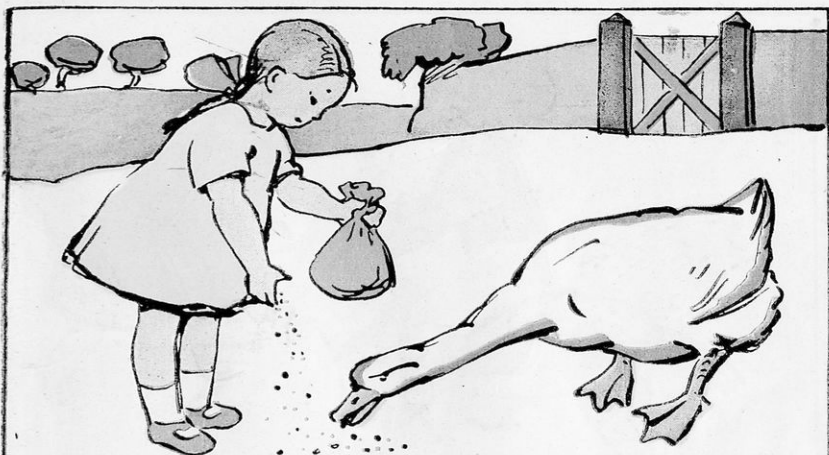
Φ Φ ! Η ΦΙΦΗ

Η ΝΙΝΑ ΕΦΕΡΕ ΛΙΓΟ ΓΑΛΑ
ΝΑ ΦΑΗ Η ΦΙΦΗ.

Η ΛΙΓΕΡΗ ΠΗΓΕ ΝΑ ΠΑΡΗ
ΤΟ ΦΑΪ ΑΠΟ ΤΗ ΦΙΦΗ.

- ΜΗ ! ΛΙΓΕΡΗ, ΜΗ ! ΑΦΗΣΕ
ΝΑ ΤΟ ΦΑΗ Η ΦΙΦΗ.

Φ

Η ΧΗΝΑ

Χ Χ Χ! Η ΧΗΝΑ!
ΝΑ Η ΧΗΝΑ!
Η ΛΕΛΑ ΠΗΓΕ ΝΑ ΦΕΡΗ
ΦΑΪ, ΝΑ ΦΑΗ Η ΧΗΝΑ.
Η ΧΗΝΑ ΕΦΑΓΕ ΜΕ ΜΕΓΑΛΗ
ΧΑΡΑ ΟΛΟ ΤΟ ΦΑΪ,
ΟΣΟ ΕΦΕΡΕ Η ΛΕΛΑ.

Χ

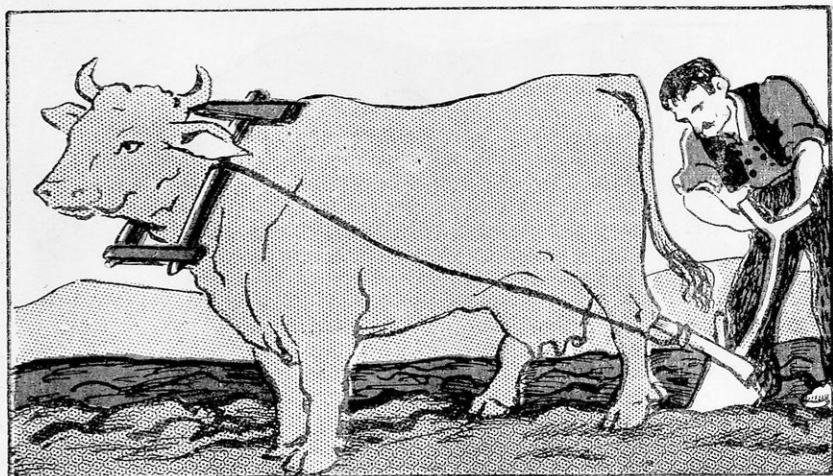
Ω! ΕΓΩ ΤΙ ΕΧΩ!

ΩΩΩ! ΕΓΩ ΕΧΩ ΕΝΑ
ΜΕΓΑΛΟ ΑΛΟΓΟ.

ΕΝΑ ΑΛΟΓΟ ΓΕΡΟ! ΝΑΤΟ!
ΕΛΕΓΕ Ο ΗΛΙΑΣ.

ΠΩ! ΠΩ! ΤΙ ΜΕΓΑΛΟ
ΑΛΟΓΟ, ΕΛΕΓΕ Η ΝΙΝΑ.
ΦΕΡΕ ΤΟ ΜΕΣΑ!

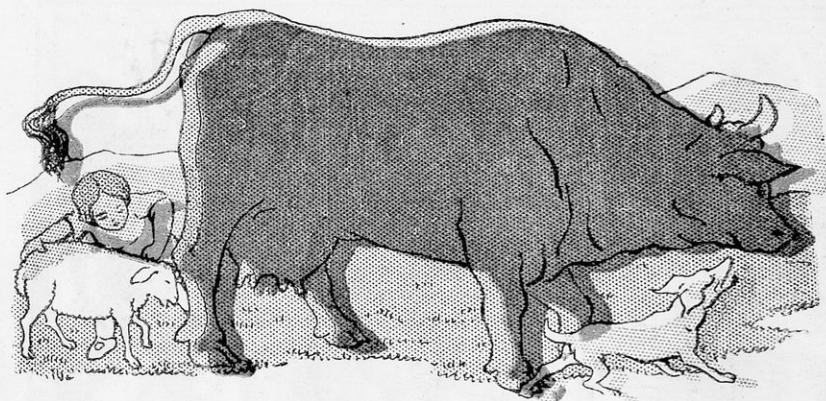

Η ΜΑΡΩ ΜΕ ΤΟ ΥΝΙ

Η Η ΜΑΡΩ, ΣΗΜΕΡΑ
ΟΛΗ ΜΕΡΑ ΕΣΥΡΕ ΤΟ
ΜΕ ΤΟ ΥΝΙ. ΤΙ ΜΕΓΑΛΟ ΗΤΟ
ΤΟ ΧΩΡΑΦΙ. - ΤΙ ΜΕΓΑΛΟ ΗΤΟ
ΤΟ ΥΝΙ! ΤΩΡΑ, ΜΑΡΩ, ΕΛΑ
ΝΑ ΣΕ ΛΥΣΩ!
ΠΑΜΕ ΝΑ ΦΥΓΩΜΕ!

Υ

ΑΡΓΗΣΕ Η ΜΑΡΩ ΝΑ ΓΥΡΙΣΗ
ΑΠΟ ΤΟ ΧΩΡΑΦΙ. ΑΡΓΑ,
ΑΡΓΑ ΜΑΣΑ, ΑΡΓΑ, ΑΡΓΑ
ΠΑΤΑ. ΠΙΣΩ ΑΠΟ ΤΗ ΜΑΡΩ
ΝΑ ΕΝΑ ΠΑΧΥ ΑΡΝΙ!

Η ΟΛΓΑ ΕΠΗΓΕ ΝΑ ΠΑΡΗ
ΤΟ ΑΡΝΙ, ΝΑ ΤΟ ΦΕΡΗ
ΜΕΣΑ. Η ΛΙΓΕΡΗ ΟΡΜΑ ΝΑ
ΦΕΡΗ ΤΗ ΜΑΡΩ.

ΑΡ - ΟΡ - ΟΛ

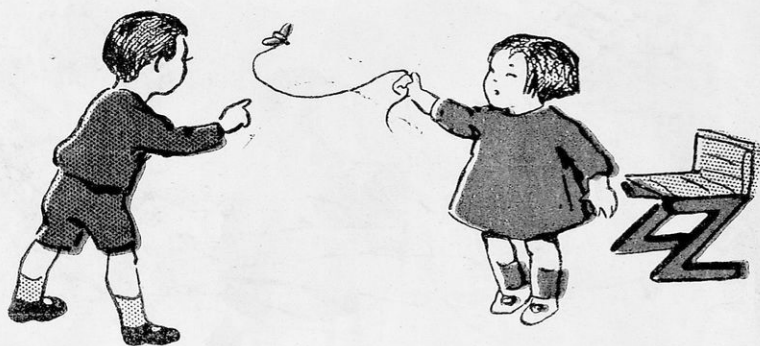
Β Β Β !

ΑΡΧΙΣΕ ΝΑ ΦΥΣΑ ΤΟ ΑΓΕΡΙ.
ΤΙ ΜΕΓΑΛΗ ΒΟΗ ! ΤΙ ΦΟΒΕΡΟ
ΑΓΕΡΙ ! Η ΝΙΝΑ ΕΒΑΛΕ ΕΝΑ
ΠΟΛΥ ΒΑΡΥ ΦΟΡΕΜΑ.

ΑΣ ΦΥΣΑ ΤΩΡΑ ΤΟ ΑΓΕΡΙ.
ΑΦΟΒΑ Η ΝΙΝΑ ΕΠΗΓΕ ΜΕ
ΤΗ ΛΙΓΕΡΗ ΩΣ ΤΟ ΧΩΡΑΦΙ.

Β

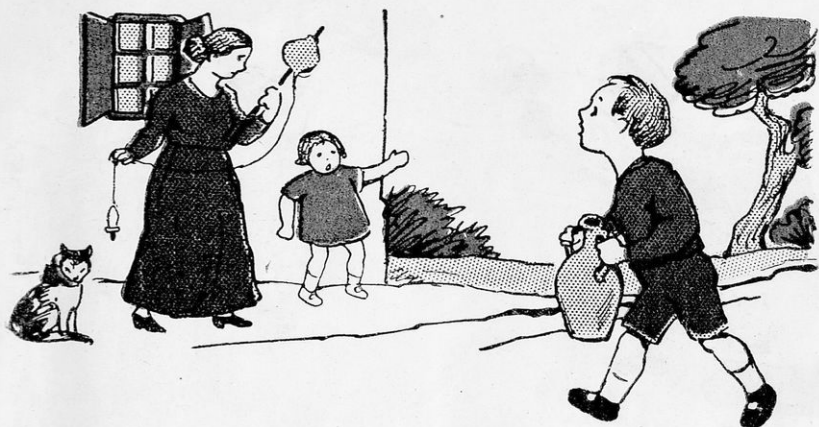
19

ΤΟ ΖΑΛΙΣΕ ΤΟ ΖΩΟ

Ζ Ζ Ζ! ΦΩΝΑΖΕ Η
Η ΝΙΝΑ ΤΗ ΓΥΡΙΖΕ ΜΕ ΒΙΑ.
Ζ Ζ Ζ! ΦΩΝΑΖΕ ΤΟ ΖΩΟ.
ΖΗΤΑ ΝΑ ΦΥΓΗ.
ΤΙ ΖΑΛΗ ΝΑ ΕΧΗ!
- ΜΗ, ΝΙΝΑ, ΑΦΗΣΕ ΤΗ ΝΑ
ΦΥΓΗ!

Ζ

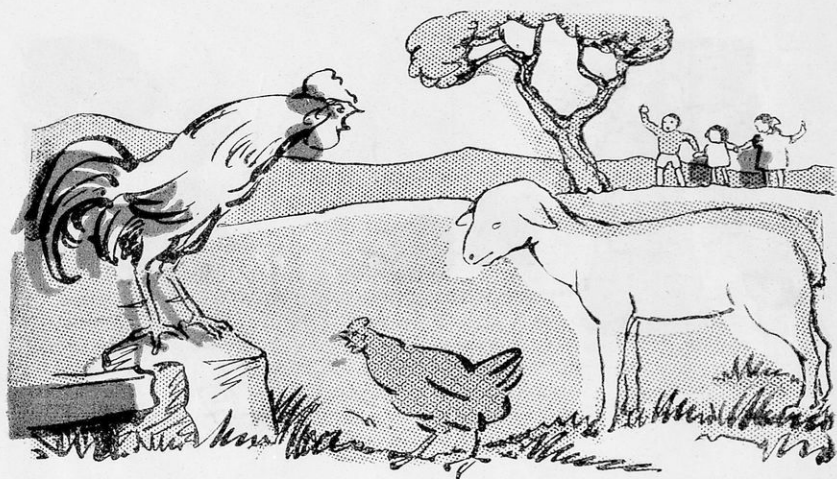

ΗΛΙΑ ΕΛΑ ! ΣΕ ΖΗΤΑ Η
ΜΑΜΑ !

- ΜΕ ΖΗΤΗΣΕΣ, ΜΗΤΕΡΑ ;
ΡΩΤΗΣΕ Ο ΗΛΙΑΣ.

- ΣΕ ΖΗΤΗΣΑ ΝΑ ΠΑΣ ΝΑ
ΦΕΡΗΣ ΛΙΓΟ ΝΕΡΟ. ΝΑ
ΓΥΡΙΣΗΣ ΟΜΩΣ ΑΜΕΣΩΣ,
ΜΗΝ ΑΡΓΗΣΗΣ ! Ο ΗΛΙΑΣ
ΕΦΥΓΕ. ΓΥΡΙΣΕ ΑΜΕΣΩΣ.

Σ + Φ + Σ

Ο ΚΟΚΟΡΑΣ

ΚΙΚΙΡΙΚΟ ! ΚΟΚΟΡΙΚΟ !
ΤΙ ΟΜΟΡΦΑ ΦΩΝΑΖΕ Ο
ΚΟΚΟΡΑΣ ! Η ΚΟΤΑ ΑΡΧΙΣΕ
ΝΑ ΚΑΚΑΡΙΖΗ. ΤΟ ΑΡΝΑΚΙ
ΑΡΧΙΣΕ ΝΑ ΒΕΛΑΖΗ. ΜΟΝΟ
Ο ΗΛΙΑΣ ΑΡΓΗΣΕ ΠΟΛΥ ΝΑ
ΦΑΝΗ. - ΝΑΤΟΣ !
ΜΕ ΤΗ ΛΕΛΑ, ΜΕ ΤΗ ΝΙΝΑ.

Κ

ΤΙ ΟΜΟΡΦΗ ΗΤΟ Η
ΘΑΛΑΣΣΑ ! ΣΙΓΑΝΟ ΑΕΡΑΚΙ
ΦΥΣΑ ΧΩΡΙΣ ΝΑ ΤΑΡΑΖΗ
ΠΟΛΥ ΤΗ ΘΑΛΑΣΣΑ. — Ο
ΗΛΙΑΣ ΕΚΑΜΕ ΕΝΑ ΒΑΡΚΑΚΙ
ΑΠΟ ΧΑΡΤΟΝΙ. ΑΦΗΣΕ ΤΟ
ΒΑΡΚΑΚΙ ΕΠΑΝΩ ΣΕ ΕΝΑ
ΚΥΜΑ. — ΘΕΛΩ ΝΑ ΠΑΩ ΜΕ
ΤΟ ΒΑΡΚΑΚΙ ! ΕΛΕΓΕ Η ΜΙΝΑ.

⊖

ΤΗΣ ΓΙΑΓΙΑΣ Η ΓΙΟΡΤΗ

ΓΙΑΤΙ ΦΟΡΕΣΕ ΤΑ ΓΙΟΡΤΙΝΑ
ΤΗΣ Η ΝΙΝΑ ;

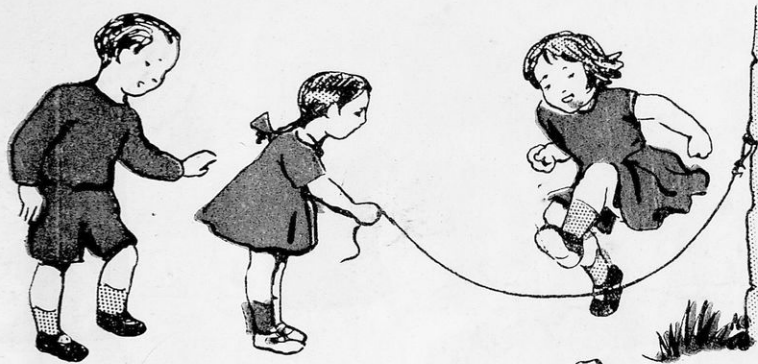
ΣΗΜΕΡΑ ΓΙΟΡΤΑΖΕ Η ΓΙΑΓΙΑ.

Η ΝΙΝΑ ΟΡΘΙΑ ΣΙΜΑ ΤΗΣ
ΦΙΛΑ ΤΑ ΧΕΡΙΑ ΤΗΣ ΓΙΑΓΙΑΣ.

- ΝΑ ΜΑΣ ΖΗΣΗΣ, ΓΙΑΓΙΑ !

ΕΛΕΓΕ ΜΕ ΧΑΡΑ Η ΝΙΝΑ.

ΙΑ - ΙΟ

ΕΝΑ ΔΥΟ! ΕΛΑΤΕ ΕΔΩ,
ΠΗΔΑΤΕ! ΕΛΕΓΕ Ο ΗΛΙΑΣ.
ΜΗΝ ΕΧΕΤΕ ΦΟΒΟ! ΕΧΩ
ΔΕΜΕΝΟ ΚΑΛΑ ΤΟ ΕΝΑ
ΜΕΡΟΣ. ΤΟ ΑΛΛΟ ΑΣ ΤΟ
ΓΥΡΙΖΗ ΓΟΡΓΑ Η ΔΩΡΑ. ΕΝΑ
- ΔΥΟ! ΤΙ ΟΜΟΡΦΑ ΠΗΔΑ
Η ΛΕΛΑ! ΕΠΗΡΕ ΦΟΡΑ.
— ΑΛΛΗ ΤΩΡΑ ΝΑ ΠΗΔΗΣΗ!

Δ

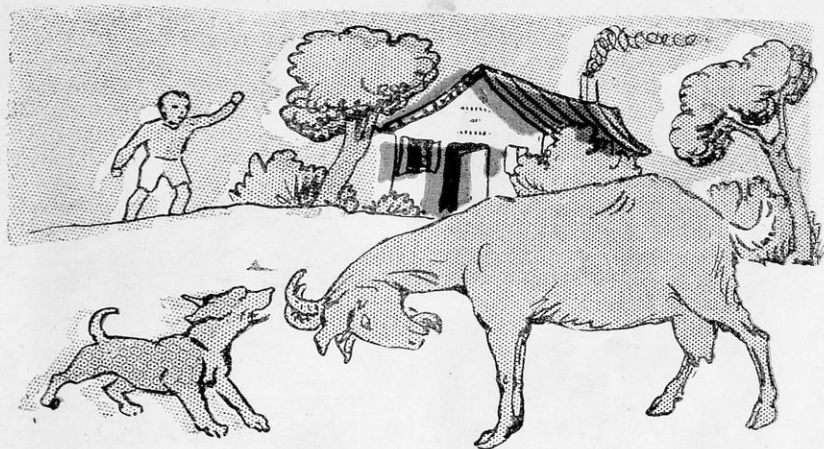

Ψ! Ψ! Ψ!

ΕΔΩ ΦΙΦΗ! Ο ΨΑΡΑΣ ΜΑΣ
ΕΦΕΡΕ ΨΑΡΙΑ!

Η ΜΑΡΙΑ ΕΨΗΣΕ ΤΑ ΨΑΡΙΑ!
ΕΠΗΡΑ ΟΜΩΣ ΕΝΑ ΨΑΡΑΚΙ
ΓΙΑ ΣΕΝΑ! ΣΗΚΩ ΟΡΘΙΑ
ΨΗΛΑ! Η ΦΙΦΗ ΦΩΝΑΖΕ
ΠΟΛΥ: — ΕΛΑ! ΔΩΣΕ ΤΟ
ΨΑΡΙ ΝΑ ΣΕ ΧΑΡΩ!

Ψ

ΞΙ ΞΙ ΕΞΩ!

ΜΙΑ ΞΕΝΗ ΓΙΔΑ ΩΡΜΗΣΕ ΝΑ
ΒΑΡΕΣΗ ΜΕ ΤΑ ΚΕΡΑΤΑ ΤΗ
ΛΙΓΕΡΗ. Ο ΗΛΙΑΣ ΦΩΝΑΞΕ
ΞΙ ΞΙ ΕΞΩ! Η ΓΙΔΑ ΕΦΥΓΕ.

— ΗΛΘΕ ΟΜΩΣ ΞΑΝΑ Η
ΓΙΔΑ ΜΕ ΤΑ ΚΕΡΑΤΑ ΨΗΛΑ.
ΘΥΜΩΣΕ Η ΛΙΓΕΡΗ. ΧΥΜΗ-
ΞΕ ΕΠΑΝΩ ΤΗΣ. ΤΗΝ ΕΔΙΩΞΕ.

Ξ

ΤΩΡΑ ΕΜΑΘΑ ΠΙΑ ΝΑ ΔΙΑΒΑΖΩ.
ΞΕΡΩ ΟΛΑ ΤΑ ΟΝΟΜΑΤΑ:
ΑΛΕΚΟΣ - ΝΙΚΟΣ - ΓΙΑΝΝΗΣ - ΤΟΤΟΣ
ΔΗΜΟΣ-ΗΛΙΑΣ-ΣΩΤΗΡΗΣ-ΘΟΔΩΡΟΣ
ΖΑΧΑΡΙΑΣ - ΦΙΛΙΠΠΟΣ

ΕΛΕΝΗ - ΜΑΡΙΑ - ΛΙΝΑ - ΣΟΦΙΑ - ΓΕΩΡΓΙΑ
ΘΟΔΩΡΑ - ΑΝΝΑ - ΞΕΝΗ - ΚΑΛΥΨΩ.

ΤΗ ΜΑΜΑ ΤΗ ΛΕΝ ΚΙΚΗ
ΤΟΝ ΠΑΤΕΡΑ ΜΙΧΑΛΑΚΗ
ΤΗ ΠΑΠΑ ΒΑΣΙΛΙΚΗ
ΤΟΝ ΠΑΠΠΟΥ ΜΑΣ ΘΟΔΩΡΑΚΗ

ΤΑ ΤΟΠΙΑ
Τὰ τόπια

1, 2, 3 τόπια

ο ι α τ π

Η ΣΑΚΑ ΤΗΣ ΤΙΤΙΚΑΣ
ή σάκα τῆς Τιτίκας
ΝΑ ΤΗ ΚΟΚΚΙΝΗ ΣΑΚΑ
νά τη! κόκκινη σάκα

η κ σ ς ν

**Νά 'να σῦκο, Νίνα,
νά το 'πεσε κάτω!**

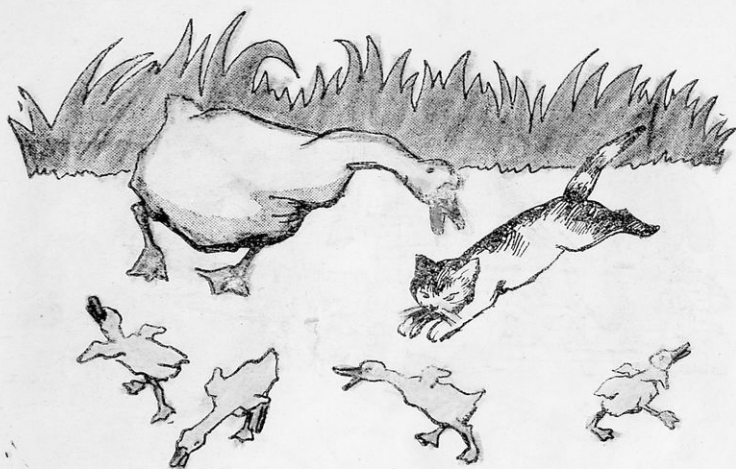
σῆκωσέ το

ε υ ω

Ἡ Νίνα
ἔφόρεσε σήμερα ἓνα
ὄμορφο φόρεμα
μὲ ἓνα πίσω.

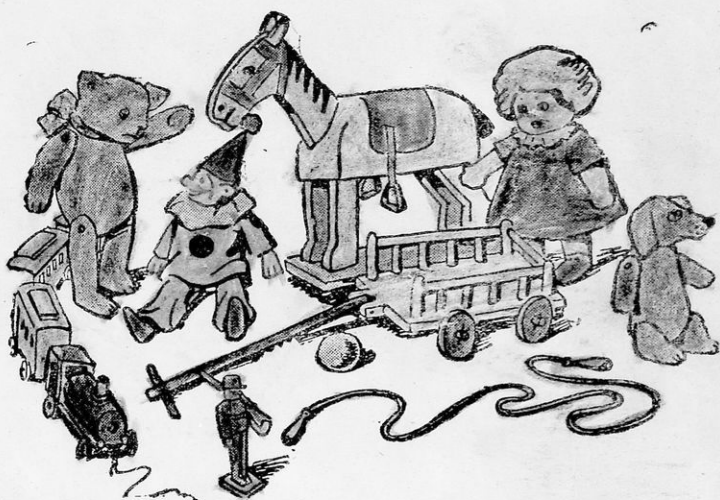
μ ρ ψ

Ἡ γάτα
κυνηγᾷ τὰ χηνάκια. Ἡ
χήνα ὀρμᾷ ἐπάνω της.
Τί νὰ ἔγινε;

Υ

X

ΤΑ ΔΩΡΑ

Ὁ Λαλάκης ἐπῆρε τὰ καλύτερα δῶρα. Τὰ ἔδωσε ὁ καλὸς πατέρας.

Τί χαρά! ἔλεγε. Πόσο μὲ ἀγαπᾷ ὁ πατέρας!

Θὰ δώσω μερικὰ τῆς Λέλας. λ - δ

Ἄνεβα
μῆλο
κατέβα
ρόδι,
νὰ σὲ
ρωτήσω

πόσα θὰ πιάσω
πόσα θ' ἀφήσω.

θ ε

Ὁ Νῖκος ἐπῆγε νὰ
ἀγοράση ξύλα.

- Ζύγισέ τα καλά,
ξυλαῖ.

- Ἐγὼ ζυγίζω τίμια
ἔλεγε ὁ ξυλαῖς.

Ξ-Ζ

**Ψάρια, ψάρια!
ψάρια τῆς ὥρας, ἐδῶ
τὰ καλὰ ψάρια!**

**Ἔχω καλές γόπες γιὰ
τηγάνι.**

ψ

Ἡ φιφίνα κυνηγᾷ τὰ παπάκια. Ὁ Ἄζωρ ὅμως ἐχύμηξε ἐπάνω της. Τὴν ἔδιωξε.

— Ἐλᾶτε ἐδῶ! ἔλεγε ἡ μητέρα. Μὴ φύγετε ἀπὸ μένα! Θὰ σᾶς ἀρπάξῃ ἡ κακὴ γάτα. Τὰ παπάκια ἐφοβήθηκαν πολὺ.

I. ΜΙΑ ΟΥΡΑ. ΤΙ ΠΟΛΛΕΣ ΟΥΡΕΣ!

Ὁ Ἡλίας ἔκαμε μὲ τὸ μόλυβι σὲ ἓνα χαρτὶ μερικὲς οὐρές. Ἔκαμε μιὰ οὐρὰ ἀλόγου. Ἔκαμε κι ἄλλες οὐρές.

Νά! Δέτε τὶς οὐρές, πού ἔκαμε.

2. ΠΟΥ ΝΑ ΤΗ ΣΗΚΩΣΗ ΠΡΩΙ!

Πρωί πρωί, σάν ξημερώση,
θάρθη ή μαμά νά τὰ σηκώση,
γιὰ νά τὰ βάλη νά πλυθοῦν.

Τὴ Νίνα ποῦ νά τὴ σηκώση!
Γυρνᾷ ἀπὸ ἐδῶ, γιὰ νά ξαπλώση
κι ἀπὸ τὴν ἄλλη τὴ μεριά.

πρ. πλ.

3. ΤΙ ΚΑΛΟ ΠΑΙΔΙ Ο ΗΛΙΑΣ!

Τὸ πρῶί, μόλις ἡ μητέρα του τὸν φωνάξει, ὁ Ἡλίας σηκώνεται ἀμέσως. Πλύνεται μὲ καθαρὸ νερὸ καλὰ καλὰ. Κάθεται κατόπι νὰ πάρῃ τὸ πρῶινὸ του.

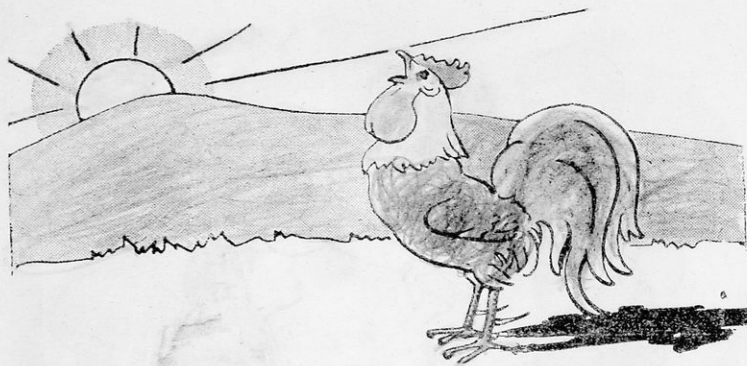
Ἄφοῦ φάγη, χαιρετᾷ τὴ μητέρα του καὶ ξεκινᾷ. Ποῦ νὰ πηγαίνει ἄραγε;
αι

4. ΕΛΑ ΓΛΥΚΑ ΝΑ ΣΕ ΦΙΛΗΣΩ!

Ξέρω καλὰ τὸ μάθημά μου.
Ἐγραφα τὰ γραψίματά μου.
Τώρα καιρὸς νὰ ξεκινήσω.

Ἐλα, γλυκὰ νὰ σὲ φιλήσω!
Ἄχ! κάμε γρήγορα, μαμά μου,
γιατὶ φοβᾶμαι μὴν ἄργήσω.
γρ. γλ.

5. ΕΙΝΑΙ Ο ΠΕΤΕΙΝΟΣ ΜΑΣ!

Ὁ πετεινός μας, ὁ Λωρῆς,
πρωὶ πρωὶ φωνάζει.

Σηκώνεται πολὺ νωρὶς
καὶ πιά δὲν ἡσυχάζει.

Κικιρικί! Κικιρικό!
Μόλις θὰ ξημερώση,
μεγάλο γίνεται κακό,
ὥς που νὰ μὲ σηκώση!

ΕΙ

6. ΕΙΝΑΙ ΤΟ ΑΥΓΟ!

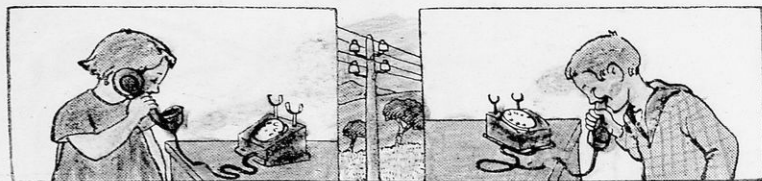
Ὁ Ἡλίας λέγει τῆς Λέλας:
— Ἐχω ἓνα βαρελάκι καὶ
ἔχει δυὸ λογιῶν κρασάκι.

Τί εἶναι;

— Εἶναι τὸ αὐγό! φωνάζει
χαρούμενη ἡ Λέλα.

Καὶ ἀπὸ τῆ χαρὰ της δὲν
παύει τὰ γέλια.

αυ = αβ

7. ΤΟ ΤΗΛΕΦΩΝΟ

Κρ.... κρ.... κρ.....

ΚΛΕΙΩ—Τί είναι ἐκεῖ, παρακαλῶ,
ΣΩΚΡΑΤΗΣ—Ἐδῶ Σωκράτης!

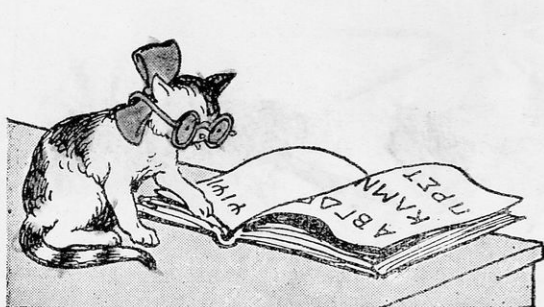
Καλημέρα Κλειώ!

ΚΛΕΙΩ—ὦ, Καλημέρα Σωκράτη!

ΣΩΚΡΑΤΗΣ—Αὔριο σὲ περιμένω
νὰ ἔλθης μὲ τὸν ἀδελ-
φό σου τὸν Κλεομένη,
νὰ παίξωμε.

ΚΛΕΙΩ—Καλά! Θὰ φέρω καὶ τὴν
κούκλα μου. Θὰ παίξω
μὲ τὴν ἀδελφή σου τὴν
Κρινιώ. Γειά σου!

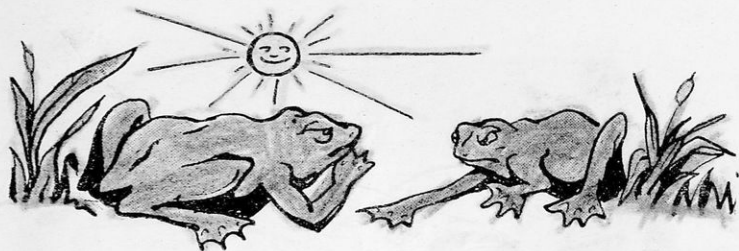
κρ. κλ.

Ἡ Φιφή φορᾶ κορδέλα
ἢ Φιφή γυαλιᾶ φορᾶ.
Τῆς τὰ ἐφόρεσε ἡ Λέλα.
Σὰν καλὴ γριᾶ κυρά,
βλέπει βλέπει σοβαρᾶ
σὲ βιβλίο καὶ προσέχει.

Νά, ποὺ ἔρχεται ἡ Νίνα.
Κάτι τρώγει καὶ κρατᾶ.
Ἡ Φιφή ἀπὸ τὴν πεῖνα
τὸ βιβλίο παρατᾶ,
τὰ γυαλάκια της πετᾶ
καὶ σὲ κείνη τώρα τρέχει.

βλ. τρ.

Δυὸ βάτραχοι ἐζοῦσαν σ' ἓνα βάλτο μέσα.

Τὸ καλοκαίρι ὅλοι οἱ βάλτοι ἐξεράθηκαν.

Οἱ δυὸ βάτραχοι ἐπλησίασαν σὲ ἓνα λιβάδι, γιὰ νὰ βροῦν νερό.

—Νὰ κατεβοῦμε στὸ πηγάδι, εἶπε ὁ ἓνας.

—Καλὰ λέγεις, εἶπε ὁ ἄλλος. Ὅμως, ἂν ξεραθῆ τὸ πηγάδι, πῶς θ' ἀνεβοῦμε νὰ φύγωμε ;

Καὶ οἱ δυὸ βάτραχοι ἐτράβηξαν πάρα κάτω. οἱ

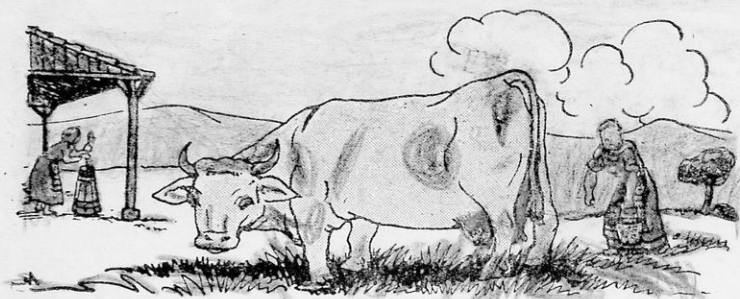

8. Η ΒΡΟΧΗ

Ἄρχινᾶ νὰ βρέχη φιλὰ φιλά. Ψιχαλίζει. Σὲ λίγη ὥρα ἡ βροχὴ δυναμώνει.

Οἱ δρόμοι τοῦ χωριοῦ ἐγέμισαν νερά. Ἄρχισε νὰ τρέχη τὸ νερὸ γρήγορα γρήγορα. Εἶχε βδομάδες νὰ βρέξη.

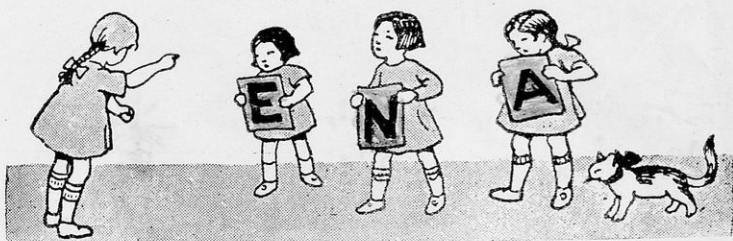
Τώρα ἡ γῆ ποτίζεται καλά. Βρέχει, βρέχει καὶ δροσίζει καὶ τὰ μάρμαρα ποτίζει.
βδ. βρ. δρ.

9. ΣΤΟ ΧΩΡΑΦΙ

Ἡ καλή μας ἀγελάδα
τρώγει κάτω στὴ λιακάδα
μικρὰ χόρτα καὶ μεγάλα,
γιὰ νὰ κατεβάσῃ γάλα,

Νὰ τὸ κάμουνε τυράκι
νὰ τὸ κάμουν βουτυράκι,
νὰ μοῦ βάλουνε στὸ πιάτο
νὰ μοῦ ποῦν: Ὅρίστε, φάτο!
στ.

10. ΤΑ ΓΡΑΜΜΑΤΑ

Ἡ Λέλα φωνάζει τὴ Μίνα,
τὴν Εὐανθία καὶ τὴν Εὐγενία.
Θὰ παίξουν τὰ γράμματα.

Ἡ Λέλα εἶπε:

— Ἐσύ, Μίνα, εἶσαι τὸ Α.
Ἐσύ, Εὐανθία, εἶσαι τὸ Ε καὶ
ἡ Εὐγενία τὸ Ν. Σταθῆτε ἢ
μιὰ πλάϊ στὴν ἄλλη, γιὰ νὰ
κάμετε τὴ λέξη ΕΝΑ.

Ἡ Μίνα εὐρῆκε ἀμέσως τὴ
θέση της. Ἡ Εὐγενία καὶ ἡ
Εὐανθία σὲ λίγο εὐρῆκαν καὶ
ἐκεῖνες τὴ θέση των.

εὐ = εβ

II. ΝΤΙΛΙ, ΝΤΙΛΙ, ΝΤΙΛΙ

Ντίλι, ντίλι, ντίλι,
ντίλι, τὸ καντήλι,
ποὺ φώτιζε κ' ἐκένταγε
ἡ κόρη τὸ μαντήλι.

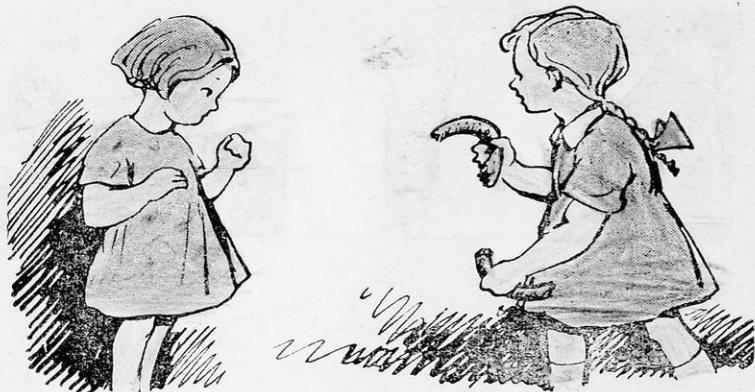
Ἦλθε κ' ἕνας ποντικὸς
καὶ πῆρε τὸ φυτίλι
μέσ' ἀπὸ τὸ καντήλι,
ποὺ φώτιζε κ' ἐκένταγε
ἡ κόρη τὸ μαντήλι.

Ντίλι, ντίλι, ντίλι.

Ἦλθε καὶ ἡ γάτα μας
Ἔφαγε τὸν ποντικὸ,
ποὺ πῆρε τὸ φυτίλι,
μέσ' ἀπὸ τὸ καντήλι,
ποὺ φώτιζε κ' ἐκένταγε
ἡ κόρη τὸ μαντήλι.
Ντίλι, ντίλι, ντίλι.

ΝΤ.

Τὰ παιδιὰ ἦσαν χθῆς στὴν αὐλὴ τοῦ σχολείου. Ἡ Χριστίνα ἀγόρασε ἓνα κουλούρι. Ἡ Ἐλένη ὅμως κάθεται σκεπτική. Πεινᾷ, μὰ δὲν ἔχει δραχμὴ νὰ πάρῃ κουλούρι.

Ἡ Χριστίνα τῆς ἔδωκε τὸ μισὸ ἀπὸ τὸ κουλούρι τῆς.

—Εὐγε, παιδί μου! εἶπεν ὁ Δάσκαλος στὴ Χριστίνα, ὅταν ἐσχόλασαν. Ἔχεις καλὴ καρδιά.
σχ. σκ. χθ. χρ.

Σήμερα είναι ἡ σειρά τοῦ
Ἡλίου νὰ πῆ τὴν προσευχή.
Βγαίνει ἀπὸ τὸ θρανίο του.
Στέκεται κοντὰ στὸ δάσκαλο.

Πρῶτα κάμνει τὸ σταυρό
του καὶ λέγει καθαρὰ καθα-
ρὰ τὴν πρωινὴ προσευχή:

Θεέ μας, ποὺ ἀπὸ ψηλὰ
μᾶς βλέπεις, φώτισέ μας.
Νὰ γίνωμε ὅλοι μας καλὰ
παιδιά, βοήθησέ μας.

θρ. βγ. ευ = εφ

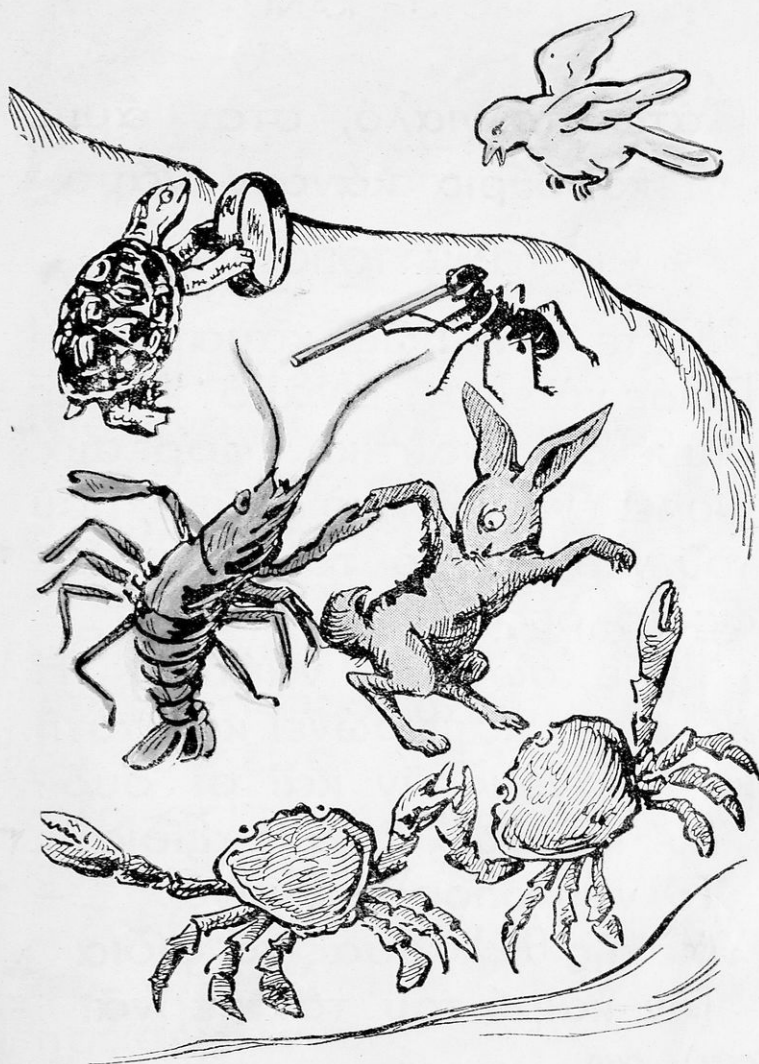
12. ΤΑ ΚΑΒΟΥΡΙΑ ΚΑΝΟΥΝ ΓΑΜΟ

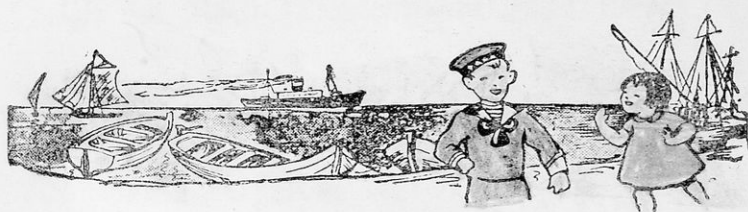
Κάτω στὸ γιαλό, στὸν ἄμμο,
τὰ καβούρια κάνουν γάμο.
Μὲ καλέσανε νὰ πάω,
νὰ χορέψω καὶ νὰ φάω.

Δὸς του ὁ φύλλος τῆ φλογέρα
ἐβαρουῖσε ὅλη μέρα.
Ὁ λαγὸς ἐχοροπήδα
στὸ συρτὸ μὲ τῆ γαρίδα.

Παίζει ὁ ποντικὸς βιολί
καὶ ἡ χελώνα παίζει ντέφι,
πέρασε κ' ἓνα πουλί,
καὶ μᾶς λέει: «Χαρὰ στὸ κέφι!»

φλ.

13. ΤΟ ΝΑΥΤΟΠΟΥΛΟ

Ἴδείτε τον πῶς καμαρώνει!
Ποιός νὰ εἶναι; Εἶναι ὁ Ἥλιος
ντυμένος ναυτικὴ φορεσιά.
Φορεῖ ἓνα ναυτικὸ κοῦκο, πού
τοῦ γέρνει ἀπὸ τὸ ἓνα πλάϊ
ὡς τὸ δεξί του αὐτί.

Ἔγινε σωστὸς ναύτης! Ἡ
Λέλα τὸν καμαρώνει καὶ αὐτὴ
καὶ τραγουδοῦν καὶ οἱ δύο:

Μὲ καράβια στὰ ταξίδια

Τὸ ναυτόπουλο γυρνᾷ.

Μὲ τῆς θάλασσας τὰ φίδια

Τὸν καιρό του τὸν περνᾷ.

αυ = αφ

14. ΤΟ ΣΠΙΤΑΚΙ ΤΟΥ ΧΩΡΙΟΥ

Στὴν ἄκρη τοῦ χωριοῦ εἶναι κτισμένο τὸ σπιτάκι μας.

Ἔχει ἕναν κῆπο μὲ ξύλινη φραγὴ ἀπὸ τὰ πλάγια.

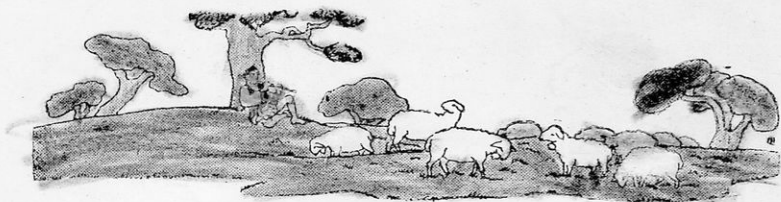
Πίσω ἔχει χωράφι σπαρμένο.

Οἱ τοῖχοι του εἶναι βαμμένοι μὲ ἄσπρο χρῶμα. Ἡ θύρα του εἶναι πράσινη.

Τὸ σπιτάκι ἔχει δύο παράθυρα σὲ κάθε του πλευρά.

Σὰ ζωγραφιὰ εἶναι τὸ ὄμορφο σπιτάκι μας μέσα στὴν πρασινάδα τῆς ἐξοχῆς.

κτ. σπ. φρ. σπρ.

15. ΣΤΗ ΒΟΣΚΗ

Ἄκούετε τὰ ρνάκια;
Τί βέλασμα γλυκό!
Χτυποῦν τὰ κουδουνάκια
πὸ πέρα στὸ βουνό.

Καὶ τοῦ βοσκοῦ ἡ φλογέρα
τὸ λάλημα σκορπᾶ,
καὶ σμίγουν στὸν ἄερα
τραγούδια χαροπά.
χτ. σμ.

16. Η
ΜΠΕΜΠΕΚΑ
ΤΗΣ ΝΙΝΑΣ

Ἡ μπεμπέκα τῆς Νίνας ἐξύ-
πνησε ἀμίλητη καὶ ἀγέλαστη.
Μὴν ἔχει καμιὰ ἀσθένεια;

Ἡ Νίνα τὴ χορεύει στὰ χέ-
ρια της καὶ τῆς τραγουδᾷ:

Τῆς μπεμπέκας ὁ μπαμπᾶς
θὰ τῆς φέρη κουραμπιέ,
κουραμπιέ μέσ' στὸ χαρτὶ
καὶ κουφέτα στὸ κουτί.

Ἐπειτα τὴν ἔβαλε πάλι στὴν
κούνια της. Ἐσφάλισε τὰ μά-
τια της καὶ ἐκοιμήθηκε.

πν. μπ. σφ. σθ.

17. ΤΣΙΜΠΑ... ΤΣ'ΜΠΑ

Τσίμπα, τσίμπα τὸν ἄετό,
τὸν ἄετὸ τὸν τσαγανό.
Παίρνει ἢ πάπια τὸ κοντάρι
καὶ χτυπᾷ τὸν καβαλάρη.
Τσάκα τσούκα τὸν χτυπᾷ
καὶ φωνάζει τὰ τὰ τὰ!

Ἡ Ἐλενίτσα ἐτράβηξε βιαστικὰ τὸ χέρι της, ποὺ ἦτο κάτω κάτω.

Ἦθελε νὰ προφτάση νὰ τσιμπήση τὸ χέρι τῆς Δαφνούλας, ποὺ ἦτο πρῶτο ἐπάνω ἐπάνω. Λέτε νὰ ἐπρόφτασε;
φν. τσ. φτ.

18. ΤΑ ΠΑΙΔΙΑ ΖΩΓΡΑΦΙΖΟΥΝ

Ὁ δάσκαλος εἶπε στὰ παιδιά νὰ ζωγραφίσῃ τὸ καθένα ὅ,τι θέλει. Θὰ βάλῃ βαθμοὺς στὶς ζωγραφιές.

Μὲ πολλὴ τέχνη ζωγραφίζουν, ἄλλα στὰ τετράδια καὶ ἄλλα στὴν πλάκα.

Σὲ λίγο ὁ δάσκαλος ρίχνει μιὰ ματιὰ στὴν πλάκα τοῦ Στρατῆ καὶ τὴ δείχνει στὰ ἄλλα παιδιά.

θμ. χν.

Στὴ στιγμὴ ἄρχισαν ὅλα νὰ γελοῦν.

Νὰ τί εἶδαν χαραγμένα στὴν πλάκα!

Ξέρετε νὰ μᾶς πῆτε τίνος

ζώου εἶναι τὰ τελευταῖα κάτω αὐτιά;

Ὁ Στρατῆς δὲν πρόλαβε νὰ τὸ γράψῃ.

γμ. στρ.

19. Η ΜΑΓΔΑ ΚΑΙ Η ΑΓΓΕΛΑ

—Νὰ σᾶς εἰπῶ ἓνα ἄστεϊο,
λέγει ἡ Μάγδα στὴ Φρόσω
καὶ στὴν Ἀγγέλα:

«Ἄν πέση βελόνα στὰ ἄχε-
ρα, ἀκούεται;»

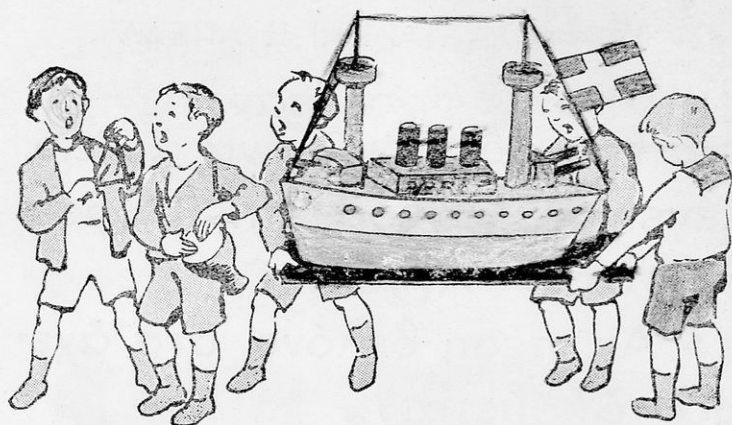
—Ὁχι, εἶπεν ἡ Φρόσω.

—Μπά; εἶπεν ἡ Μάγδα. Ἄ-
κουῖστε, τί λέγει ἓνα ποίημα:

«Τυφλὸς βελόνα γύρευε
μέσα στὸν ἀχερώνα
καὶ ἓνας κουφὸς τοῦ ἔλεγε:
τὴν ἄκουσα, ποὺ ἐβρόντα».

Τὰ κορίτσια γελοῦν.

γδ. γγ.

20. ΝΑ ΤΑ ΠΟΥΜΕ ;

Ἐφθασαν τὰ Χριστούγεννα!
Ὁ Ἥλιος ἐμάζευσε τοὺς
φίλους του στὸ σπίτι.

Ἐξω στὴν αὐλὴ τὰ ἑπτὰ παι-
διὰ διορθώνουν τὸ μεγάλο
χάρτινο βαποράκι των.

Τὸ ἐτοιμάζουν, γιὰ νὰ ποῦν
τὰ κάλαντα στὰ γνωστὰ σπί-
τια.

φθ. γν. πτ.

Γύρω γύρω βάζουν σκληρό χαρτόνι. Έσφράγισαν τὶς τρύπες καλὰ. Ἐτοίμασαν τὰ κερράκια. Τώρα εἶναι σθησμένα. Θὰ τὰ ἀνάψουν, ἄμα σκοτεινιάση.

— Ἐτοιμοί; ρωτᾷ ὁ Ἡλίας.

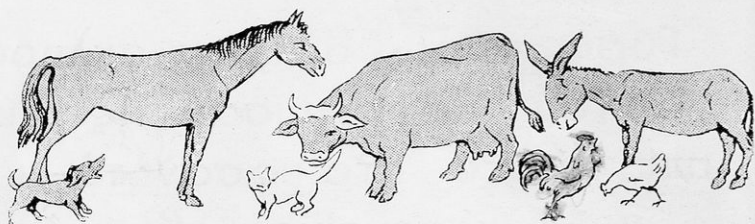
— Ἐτοιμοί! ἀπαντοῦν τὰ ἄλλα παιδιά.

— Ἐμπρὸς νὰ δοκιμάσωμε! Καὶ ὅλα μαζὶ τραγουδοῦν:

Καλὴν ἐσπέραν, ἄρχοντες!

Ἄν εἶναι ὄρισμός σας,
Χριστοῦ τὴ θεία γέννηση
νὰ πῶ στ' ἀρχοντικό σας.

σφρ. σκλ. σβ. μπρ.

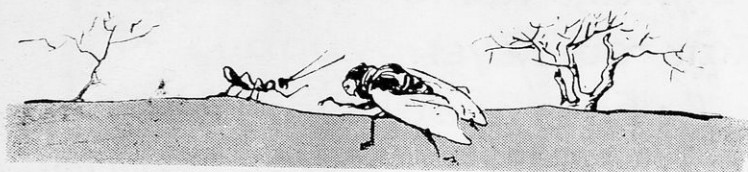
21. ΤΑ ΖΩΑ ΤΟΥ ΣΠΙΤΙΟΥ ΜΑΣ

Τὸ σκυλλάκι μας γαβγίζει,
τὸ ἄλογό μας χλιμιντράει,
ἡ γατούλα νιαουρίζει
καὶ ὁ κόκορας λαλάει.

Τὸ γαϊδούρι μας γκαρίζει
ἓνα γκάρισμα γερό,
καὶ ἡ κότα κακαρίζει,
ποὺ θὰ κάμη τὸ αὐγό.

Ἡ γελάδα μας μουγκρίζει,
χορταράκι ὅταν μυρίζει.

γκ. ντρ. γκρ.

22. ΤΖΙΤΖΙΚΑΣ ΚΑΙ ΜΕΡΜΗΓΚΙ

Κρυμμένος στα κλαριά τῆς τζιτζιφιάς ὁ τζίτζικας, ὅλο τὸ καλοκαίρι ἐτραγουδοῦσε: τζί! τζί! τζί!

Ὁ θέρος ἔγινε· τὸ ἀλώνισμα ἐτέλειωσε· τὰ σταφύλια ὠρίμασαν· ἦλθεν ὁ τρύγος· τὸ τραγούδι ὅμως τοῦ τζίτζικα δὲν ἔπαυε.

Ὅταν ἦλθεν ὁ χειμώνας, ὁ ὀκνηρὸς τζίτζικας ἐπείνασε.

Δὲν εὔρισκε τίποτε νὰ φάγη.
τζ. κν.

Ἐπέταξε λοιπὸν στὸ μερμήγκι καὶ τοῦ λέγει:

— Ἐσὺ ἐδούλευες ὅλο τὸ καλοκαίρι. Ἐμάζευες τροφή γιὰ τὸ χειμῶνα. Σπλαχνίσου με καὶ δῶσε μου κάτι νὰ φάγω!

— Καὶ σὺ λοιπὸν τί ἔκαμνες ὅλο τὸ καλοκαίρι; ρωτᾷ τὸ μερμήγκι.

— Ἐτραγουδοῦσα. Δὲν ἔπαυσα ποτέ μου τὸ τραγούδι.

— Ἄθλιε! ἐτραγουδοῦσες τὸ καλοκαίρι, ἔ; χοροπήδα λοιπὸν τώρα! τοῦ ἀπαντᾷ τὸ μερμήγκι.

Ὁ τζίτζικας ἔφυγε ντροπιασμένος.

μν. θλ. σπλ.

23. ΜΕΛΙΣΣΑ ΚΑΙ ΜΕΛΙΣΣΟΠΟΥΛΑ

Ἡ Σμαράγδα, μὲ τὴν γαλάζια κορδέλα στὰ σγουρὰ μαλλιά, καὶ ἡ Λέλα, μὲ τὴν κόκκινη μπλούζα, ἔπιασαν τὰ χέρια καὶ τὰ ἐσήκωσαν ψηλά. Ἔκαμαν μιὰ καμάρα. Κάτω ἀπὸ τὴν καμάρα αὐτὴ περνοῦν τὰ ἄλλα παιδιὰ. Πιασμένα ἀπὸ τὴ μέση τραγουδοῦν :

Περνᾶ, περνᾶ ἡ μέλισσα
μὲ τὰ μελισσόπουλα
καὶ μὲ τὰ παιδόπουλα.

Τὸ τελευταῖο παιδί ὅμως δὲν περνᾶ. Ἡ Σμαράγδα καὶ ἡ Λέλα κατεβάζουν τὰ χέρια των καὶ δὲν τὸ ἀφήνουν νὰ περάσῃ.

Ἔστερα τὸ ρωτοῦν :

—Πές μας, μελισσόπουλο
καὶ καλὸ παιδόπουλο,
ποιόνε θέλεις ἀπὸ μᾶς;
Μέλι ἢ γάλα προτιμᾶς;

Ἡ Φρόσω εἶπε μέλι καὶ πη-
γαίνει πίσω ἀπὸ τὴ Σμαράγδα.

Ἡ Λίνα εἶπε γάλα καὶ πιά-
νεται πίσω ἀπὸ τὴ Λέλα.

Στὸ τέλος τὰ παιδιὰ ἔχουν
κάμει δυὸ γραμμὲς καὶ τρα-
βοῦν τὴ Σμαράγδα καὶ τὴ
Λέλα, ὥσπου νὰ χωρίσουν τὰ
χέρια των.

Μὲ τὴ δύναμη, ποὺ τὶς τρα-
βοῦν, λύνονται τῶν δυὸ κορι-
τσιῶν τὰ χέρια. Καὶ τὰ μελισ-
σόπουλα πέφτουν στὴ χλόη
μὲ γέλια.

σγ. μπλ. χλ.

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟ

1. Πρωινή προσευχή.

Θεέ μου, Σὺ ποὺ εὐλογεῖς
ὅσα παιδιὰ πηγαίνουν
σχολεῖο, καὶ τὰ ὀδηγεῖς
γράμματα νὰ μαθαίνουν.

Καὶ μένα, σὲ παρακαλῶ,
νὰ μάθω φώτισέ με
καὶ ν᾿αῖμαι σήμερα καλὸ
παιδάκι, ὀδήγησέ με.

2. Τὸ Σαββατόβραδο.

—Σήμερα εἶναι Σάββατο. Κάθε Σαββατόβραδο κάμνουν τὸ λουτρό των ἡ Λίζα, ὁ Μίμης, καὶ ἡ μικρούλα των ἀδελφῆ, ἡ Ἑλλη.

Μὲ ζεστὸ νερό, μ' ἓνα σφουγγάρι καὶ μὲ σαποῦνι, κάμνουν σαπουνάδα καὶ τρίβονται καλὰ καλὰ.

Τὸ νερὸ βράζει στὴ φωτιά.

—Ποιὸς θὰ λουσθῆ πρῶτος; ἐρωτᾷ ἡ μητέρα. Καὶ χύνει βραστὸ νερὸ μέσα στὴ σκάφη, ποῦ ἔχει μέσα κρῦο νερό. Βάζει τὸ δάκτυλο καὶ δοκιμάζει, ἂν εἶναι ἀρκετὰ ζεστὸ τὸ νερό.

— Ἀπόψε θὰ λουσθῆ πρῶτα ἡ Ἑλλη!
λέγει ὁ Μίμης. Θὰ γελάσουμε, ποῦ θὰ
κάμνη πλάτς! πλίτς! στὸ νερὸ καὶ θὰ
κουνᾶ μὲ χαρὰ χέρια καὶ πόδια, σὰν
βατραχάκι.

— Ἡ Λίζα καὶ ὁ Μίμης γδύνουν τὴ
μικρούλα καὶ τὴν ἐτοιμάζουν.

Ἡ Ἑλλη εἶναι ἕτοιμη, ὅπως ἦτο, ὅταν
τὴν ἐβάπτισαν. Χαρούμενη κτυπᾶ μὲ τὰ
χεράκια τῆς τὸ στρογγυλὸ κορμάκι τῆς
καὶ λέγει:

— Ἐλα! Μπλούμ! Μπλούμ!

Ἡ μητέρα βάζει τὴ σκάφη κοντὰ στὴ
φωτιά, γιατί κάμνει κρύο. Τὴν ὦρα ὅμως,
ποῦ τὴν ἐπῆρε ἡ μητέρα στὴν ἀγκαλιά,
γιὰ νὰ τὴ βάλῃ μέσα στὴ σκάφη, ἡ Ἑλλη
πιάνεται φοβισμένη ἀπὸ τὸ λαιμὸ τῆς
μητέρας. Ἀρχίζει τὰ κλάματα καὶ φωνά-
ζει: « Δὲν θέλω! Δὲν θέλω! »

Ἡ μητέρα τὴν ἀγκαλιάζει καὶ τῆς λέ-
γει γλυκά:

— Τί ἔχεις, χρυσό μου; γιατί κλαίεις;
Σώπα, μάτια μου, μὴν κλαίης!

Ἡ Ἑλλη μαλακώνει λιγάκι καὶ κλαίει
τώρα σιγώτερα: Ἴιιι!.... ἴιι..... ἴιι.....

—Πές μου στὸ αὐτάκι, φῶς μου, τί
ἔχεις; τῆς λέγει ξανὰ ἢ μητέρα.

—Δὲν θέλω νὰ.. μὲ.. βράσετε! λέγει
μὲ κλάματα ἢ Ἑλλη. Καὶ ξαναρχίζει νὰ
κλαίη δυνατά.

Ἄλλοι τότε ἄρχισαν νὰ γελοῦν! Ἡ μι-
κρούλα ἐνόμιζε, πῶς θέλουν νὰ τὴ βρά-
σουν, γιατί ἢ μητέρα ἔβαλε τὴ σκάφη
κοντὰ στὴ φωτιά καὶ ἔρριξε μέσα βρα-
στὸ νερό!

3. Βραδυνὴ προσευχή.

Σ' εὐχαριστῶ πολὺ, πολὺ,
Θεέ μου καὶ πατέρα,
γιατὶ γερὸ μὲ φύλαξες
ὀλόκληρη τὴ μέρα.
Ἦδηγησες καὶ φώτισες
τὸ νοῦ καὶ τὴν ψυχὴ μου,
ὅπως σὲ παρεκάλεσα
πρῶτὴ στὴν προσευχή μου.

4. Κουκουρίκο!

Μόλις γλυκοχαράζει
στην ἄκρη ὁ οὐρανός,
ξυπνᾷ ὁ πετεινὸς
καὶ ζωηρὰ τινάζει
τὰ παρδαλὰ πτερά του
νὰ διώξη τὰ ὄνειρά του.

Καὶ ἀμέσως: Κουκουρίκο!
φωνάζει μὲ χαρά.
—Ξύπνα, κυρά, καὶ ντύσου
συγύρισε τὸ σπίτι!
Ξύπνα καὶ σύ, τεχνίτη,
νὰ πᾶς στὸ μαγαζί σου!

5. Τὸ νίψιμο καὶ τὸ ντύσιμο.

Ἔλα, μικρό μου, νὰ νιφθῆς καὶ νὰ ντυθῆς! λέγει ἡ μητέρα στὸ Βασιλάκη.

—Σιγά, σιγά! λέγει τὸ σφουγγαράκι.

—Πολὺ βιάζεσαι! λέγει τὸ νεράκι.

—Ἄν δὲν τὸ τρίψωμε καλά, δὲν κάμνομε τίποτε! λέγει τὸ σαπουνάκι.

—Τὸ ἓνα αὐτάκι ἐτελείωσε, λέγει ἡ πετσέτα, τὸ ἄλλο τώρα!

—Νά! ἐτελειώσαμε, λέγει ἡ κτένα.

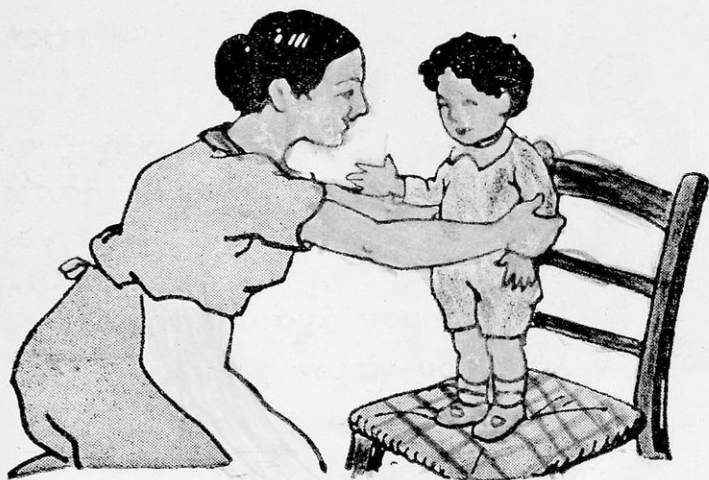
—Πρῶτα τὸ δεξιὸ μανικάκι, ὕστερα τὸ ἀριστερό! λέγει τὸ καινούργιο πουκαμισάκι.

—Μοῦ φαίνεται, πὼς ἐχονδρύνατε λιγάκι, λέγουν οἱ κάλτσες στὰ ποδαράκια.

—Ὅλοι ἐμᾶς θὰ κοιτάζουν σήμερα, λέγουν τὰ καινούργια ὑποδήματα.

—Προσοχή! μὴ χαλάσωμε τὴ χωρίστρα, λέγει ἡ βλούζα.

—Τώρα εἶναι ἡ δική μου σειρά, λέγει τὸ κόκκινο πανωφοράκι μὲ τὰ ὄμορφα κουμπιά.

—Μᾶς μένει τώρα νὰ καθαρίσωμε τὴ
μυτούλα, λέγει τὸ χιονᾶτο μανδηλάκι.

—Ἔτοιμοι! ἐφώναξαν ὄλα μαζί.

Μπά! τί συμβαίνει; Ἐνα μικρό, πολὺ
μικρὸ δάκρυ, ἓνα ἀνόητο δάκρυ, ποὺ
δὲν ἀφήνει νὰ τὸ καθαρίσουν

Αὐτὸ τὸ διώχνω ἐγὼ μ' ἓνα γλυκὸ φι-
λάκι, λέγει ἡ μητερούλα.

Τί ὁμορφο παιδάκι εἶναι τώρα ὁ Βα-
σιλάκης! Ὅλοι τὸν καμαρώνουν.

6. Ἡ κούκλα.

Κούκλα μου ἀγαπημένη,
λέγε μου νὰ σὲ χαρῶ,
πῶς τὰ πέρασες, καημένη,
μοναχὴ τόσον καιρό;
Ἔκλαιες, καλὸ κουκλάκι,
πλαγιασμένο στὸ κουτί,
ὅπως κλαίει τὸ παιδάκι,
ποὺ τὴ μάνα του ζητεῖ;

Νά με! ἦλθα καὶ σὲ πιάνω,
σὲ κρατῶ στὴν ἀγκαλιά,
στὰ χειλάκια σου ἐπάνω
δίνω χίλια δυὸ φιλιὰ.
Πεταχτὴ ἀπὸ τὸ σχολεῖο
τώρα ἔφθασα, Τοτῶ,
δές! ἀκόμη τὸ βιβλίο
στὰ χεράκια μου κρατῶ.

7. Οί κότες εὐχαριστοῦν τὸν Θεόν.

Ὁ Ἄντωνάκης, μαζί με τὴ μητέρα του, ἐπῆγαν περίπατο ἔξω ἀπὸ τὴν πόλη.

Ἕνα μικρὸ ρυάκι ἐκυλοῦσε σιγὰ σιγὰ τὸ καθαρὸ νεράκι του μουρμουρίζοντας.

Ἐκεῖ ἦσαν μαζεμένες πολλές κότες καὶ ἔπιναν νερό. Ὁ Ἄντωνάκης ἐκοίταζε με περιέργεια τὶς κότες, πὺ ἔπιναν.

—Γιατί, μητέρα, ἐρώτησε, οἱ κότες, μόλις πιοῦν μιὰ γουλιὰ νερό, σηκώνουν ψηλὰ τὸ κεφάλι των καὶ κοιτάζουν τὸν οὐρανό;

—Κοιτάζουν, παιδί μου, τὸν οὐρανό,

τοῦ ἀπόντησεν ἡ μητέρα του, καὶ λέ-
γουν «εὐχαριστῶ» στὸν καλὸ Θεό, ποῦ
τοὺς ἔδωκε τὸ νεράκι καὶ πίνουν καὶ
δροσίζονται. Ὅπως ἔμεῖς προσευχόμα-
στε, ἔτσι προσεύχονται καὶ οἱ κότες.

8. Κότα μου, κοτούλα μου.

Κότα μου, κοτούλα μου,
ποῦ μὲ τὸ κακάρισμά σου
κράζεις κ' ἔρχονται σιμά σου
τὰ κοτοπουλάκια σου,
τὰ μικρὰ παιδάκια σου.
Κότα μου, κοτούλα μου !

Κότα μου, κοτούλα μου,
ποῦ πρῶι, μόλις ξυπνήσης,
τρέχεις πρῶτα νὰ γεννήσης
στὸ κοτέτσι σου τ' αὐγό,
νὰ τὸ φάη ἡ μαμὰ κ' ἐγώ.
Κότα μου, κοτούλα μου !

Κότα μου, κοτούλα μου,
ποῦ μονάχη δὲν φοβᾶσαι
καὶ νωρὶς νωρὶς κοιμᾶσαι,
τ' αὐγουλάκια σου παστρεύω
σ' ἀγαπῶ καὶ σὲ λατρεύω,
κότα μου, κοτούλα μου !

9 Ὁ Ἀζῶρ καὶ ἡ Φιφή.

Μόλις γυρίση ὁ Ἡλίας ἀπὸ τὸ σχολεῖο, πρῶτος ὁ σκύλλος τοῦ Ἀζῶρ τρέχει νὰ τὸν ὑποδεχθῆ.

Πηδᾶ χαρούμενος τριγύρω τοῦ καὶ κάμνει χίλια δυὸ παιγνίδια. Θέλει νὰ τοῦ δείξῃ πόσο τὸν ἀγαπᾶ.

Καὶ ὁ Ἡλίας ὅμως ἀγαπᾶ πολὺ τὸ σκυλλάκι τοῦ. Ἔχει τίποτε νόστιμο νὰ φάγῃ; Δίνει ἀμέσως καὶ τοῦ σκύλλου τοῦ λίγο.

— Ἀζῶρ, ἔλα ἐδῶ! φωνάζει.

Ὁ Ἀζώρ κουνᾶ μὲ χαρὰ τὴν οὐρά του, τρέχει κοντά του καὶ τὸν κοιτάζει κατάματα.

—«Σούζα!» λέγει ὁ Ἡλίας.

Ὁ Ἀζώρ σηκώνεται ὀρθίος στὰ πινά του πόδια καὶ βλέπει, τί ἔχει στὰ χέρια του ὁ Ἡλίας.

—Ἀζώρ, ἀγαπᾶς τὴ Φιφή; ἐρωτᾷ ὁ Ἡλίας.

Φιφή εἶναι ἡ γάτα τοῦ σπιτιοῦ. Ἄμ δὲν τὴν ἀγαπᾷ ὁ Ἀζώρ! Ὅσο ὁ σκύλος ἀγαπᾷ τὴ γάτα. Σὰν θυμωμένος ὁ Ἀζώρ ἀρχίζει νὰ κάμνη γρρ.... γρρ....

—Δὲν τὴν ἀγαπᾶς λοιπόν;

—Γρρ.... γρρ.... ἀπαντᾷ πάλι ὁ Ἀζώρ, καὶ δείχνει τὰ δόντια του.

—Ἐμένα μ' ἀγαπᾶς; ἐρωτᾷ τὸ παιδί.

—Γάβ! Γάου! γαβγίζει ὁ Ἀζώρ μὲ χαρὰ.

Σὰν νὰ λέγη: Ναί, πολὺ.

—Ἀφοῦ μ' ἀγαπᾶς, νὰ λίγο φωμάκι!

Καὶ τοῦ ρίχνει ὁ Ἡλίας ἓνα κομματάκι. Ὁ Ἀζώρ φράπ! τὸ ἀρπάζει στὸν ἀέρα.

10. Τὸ παιδὶ καὶ τὸ γατάκι

Μιὰ φορὰ ἓνα παιδάκι,
ποῦ τὸ λέγανε Κωστάκη,
εἶχ' ἓνα μικρὸ γατάκι
μὲ οὐρίτσα φιδωτή.

Κάθε μέρα, δυστυχία
στὸ καημένο τὸ γατί!
δὲν βρισκόταν σὲ ἡσυχία
ἀπὸ τὸ σκληρὸ Κωστή.

Τοῦ τραβοῦσε τὴν οὐρά του
τοῦσφιγγε τὸ κεφαλάκι,
τοῦ ξεκόλλαγε ταῦτιά του.
Τὸ καημένο τὸ γατάκι!

Μιὰ φορὰ θυμώνει ὁμως
ἀπ' τὸν πόνο τὸ γατί
καὶ ξεσχίζει ἀποτόμως
τὸ μουτράκι τοῦ Κωστή!

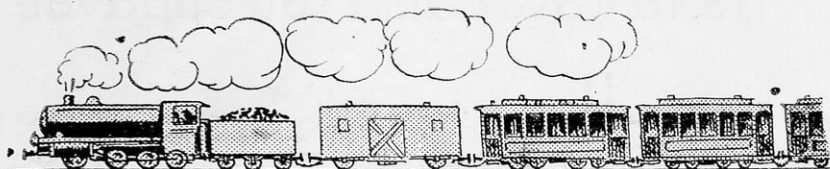

II. Ὁ σκύλλος

Κάθε νύκτα στήν αὐλή,
γάβου, γάβου! τὸ σκυλλι
δός του καὶ γαβγίζει.
Τοῦ σπιτιοῦ ἐδῶ αὐτὸς
εἶναι φύλακας πιστός.
Ποιὸς δὲν τὸν γνωρίζει;

Ἵψηλὰ τ' ἀφεντικὰ
κοιμηθῆκανε γλυκά.
Πέρασε ἡ ὥρα.
Τὸ γνωρίζει τὸ σκυλλι
κι ἀγρυπνάει στήν αὐλή
γάβου, γάβου! τώρα.

Γιὰ νὰ ξέρουν οἱ κακοί,
ποῦ γυρνοῦν ἐδῶ κ' ἐκεῖ
κάτι νὰ σουφρώσουν,
πῶς, ἂν ἔμπουν στήν αὐλή,
θὰ τοὺς φάγη τὸ σκυλλι,
δὲν θὰ τὴ γλυτώσουν.

12. Ὁ σιδηρόδρομος

Οὐ—οὐ—οὐ—οὐ.....

Πῶ πῶ! τί γρήγορα πού τρέχει ὁ σιδηρόδρομος. Πόσα βαγόνια τραβά! Καί ὄλο σφυρίζει, μήν τύχη κανέναν στή γραμμή καί τὸν κόψη.

Στὸν ἀνήφορο ὁμως κουράζεται. Ἄγκομαχᾶ. Ζητεῖ βοήθεια.

—Ντούκου ντούκου ντό!

Ντούκου ντούκου ντό!

—«Βόηθα νὰ ἀνεβῶ.

—Βόηθα νὰ ἀνεβῶ!» λέγει.

Μόλις ὁμως πάρη κατήφορο, ποῦ νὰ τὸν φθάση κανεῖς!

—Ντούκου—ντούκου,

—ντούκου—ντούκου!

«Τρέχω τώρα.

—τρέχω τώρα!» λέγει.

Καί φεύγει σὰν ἀστραπή. Ὁ σκύλλος τὸν γαβγίζει καί τρέχει νὰ τὸν πιάση!

13. Τὰ φαναράκια τοῦ οὐρανοῦ

Μόλις ἀρχίζη νὰ νυκτώνη, ἀνάβουν ἕνα ἕνα τὰ φαναράκια τοῦ οὐρανοῦ. Ποιὸς τὰ ἀνάβει ;

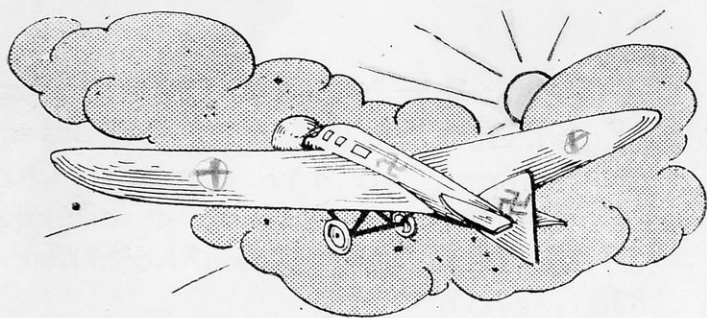
Ὁ καλὸς Θεός. Στέλλει τοὺς ἀγγέλους του, νὰ τὰ ἀνάψουν. Πετοῦν οἱ Ἄγγελοι σ' ὅλον τὸν οὐρανὸ καὶ τὰ ἀνάβουν ἕνα ἕνα. Πρῶτα ἀνάβουν τὰ μεγαλύτερα καὶ ἔπειτα τὰ μικρότερα.

Σὲ λίγη ὥρα ὁ οὐρανὸς εἶναι γεμάτος ἀστέρια. Εἶναι ἀμέτρητα, σὰν τὴν ἄμμο τῆς θάλασσας.

Πολλὲς φορές οἱ Ἄγγελοι ἀνάβουν καὶ τὸ μεγάλο στρογγυλὸ φανάρι. Τὸ ξέρετε ; Γιὰ κοιτάξετε ἕνα βράδυ στὸν οὐρανὸ ! Μπορεῖ νὰ τὸ ἰδῆτε.

14. Ἡ βροχὴ

Ρίξε, σύννεφο, βροχὴ
στὸ βουνό, στὴν ἐξοχή,
Τὸ βουνὸ νὰ πρασινίσῃ
καὶ ἡ ἐξοχὴ ν' ἀνθίσῃ.

15. Τὸ ἀεροπλάνο

Πετάει τ'αεροπλάνο
στὸν οὐρανὸ ἐπάνω.
Ἄκου το! πῶς βουίζει!
Σὰν γλάρος φτερουγίζει.

Καλό μου ἀεροπλάνο,
πάρε καὶ μένα ἐπάνω,
γιὰ νὰ βλέπω ἀπὸ ψηλά
τὸ χωριό μου πιὸ καλά,
τὴ μαμὰ καὶ τὴ γιαγιά
καὶ ὅλα τὰ καλά παιδιά.

16. Πῶς τὰ παιδιὰ κτίζουν

« Ἐλα Φανὴ » λέγει ὁ Σπῦρος νὰ κτίσωμε ἓνα σπιτάκι. Θὰ εἶναι γιὰ σένα, γιὰ μένα, γιὰ τὸν πατέρα, γιὰ τὴν μητέρα. Θὰ κάμωμε καὶ μιὰ χαμοκέλα, γιὰ ἀποθήκη.

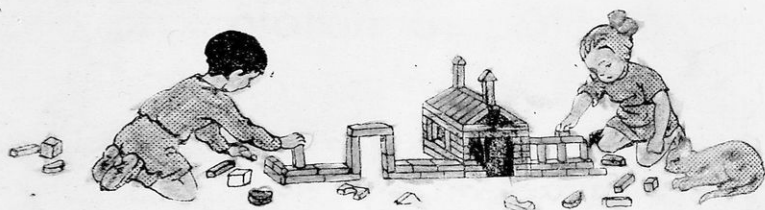
— Καὶ ἓνα σπιτάκι γιὰ τὸ σκυλλάκι μας, τὴ Σπίθα! λέγει ἡ Φανή.

— Καὶ ἓναν κῆπο γύρω γύρω μὲ λουλούδια καὶ λαχανικά.

Καὶ τὰ παιδιὰ ἄρχισαν νὰ κτίζουν μὲ πολὺ ὄρεξη μὲ τὰ ξυλάκια, ποὺ τοὺς ἔφερε ὁ πατέρας των.

Ἐκαμαν τοὺς τοίχους μὲ θύρες καὶ παράθυρα. Ἐπειτα ἔβαλαν τὴ στέγη. Γύρω γύρω ἔκαμαν ἓναν κῆπο. Ἐφύτευσαν λουλουδάκια καὶ λαχανικά. Νὰ καὶ τὸ σπιτάκι τῆς Σπίθας, ἔτοιμο! Στὴν κορυφὴ ἔβαλαν μιὰ Ἑλληνικὴ σημαία.

Τέλος ὅλα ἦσαν ἔτοιμα. Ἄς το νὰ τὸ ἰδῇ ὁ πατέρας, λέγει ὁ Σπῦρος. Πάμε τώρα νὰ πάρωμε τὸ δειλινό μας.

17. Τὸ σπιτάκι μου

Ἕνα σπίτι μοναχός μου
μονοβδόμαδα θὰ κτίσω.
Τὴ **Δευτέρα** πέτρες, ἄμμο
στὴν αὐλὴ θὰ κουβαλήσω.
Τρίτη βάζω τὰ θεμέλια,
τὴν **Τετάρτη** τοίχους φτιάνω
καὶ τὴν **Πέμπτη** κεραμίδια
μέσ' στὴ στέγη τοῦ τοῦ βάνω.
Τὴν **Παρασκευὴ** τὶς πόρτες,
πάτωμα καὶ παραθύρια
καὶ τὸ βράδυ τοῦ **Σαββάτου**
ἔτοιμα τὰ ἐπιπλά του.
Στὸ σπιτάκι μου τὸ νέο
θὰ μπω μέσα **Κυριακῆ**,
θὰ καλέσω καὶ τοὺς φίλους
νὰ χορεύσωμε ἐκεῖ.....

18. Στὸ χωριὸ

Ὁ καιρὸς εἶναι ἀνοιξιὰτικος.

Ὁ πατέρας μὲ τὸ παιδί του, τὸν Ἄγγελο, πηγαίνουν ἐκδρομὴ στὸ χωριό.

Θὰ κάμουν ἐπίσκεψη στὸν παπποῦ καὶ στὴ γιαγιά, στοὺς θείους καὶ στὶς θεῖες

καὶ στὰ ἑξαδελφάκια τοῦ Ἄγγελου.

Τί ώραῖα πράγματα βλέπουν στὸ χωριό ! Τὰ ἄσπρα σπιτάκια μὲ τοὺς κήπους τῶν. Τὴν ἐκκλησία μὲ τὸ καμπαναριό της. Στὶς αὐλὲς τῶν σπιτιῶν βλέπουν κότες, πάπιες, χῆνες, περιστέρια, ἀρνιά, κατσίκια, χοίρους, κουνέλια.

Ἐξω ἀπὸ τὸ χωριό, κοντὰ στὸ ποτάμι, εἶναι ὁ μύλος.

Βλέπουν καὶ τὸ βοσκό, ποὺ βόσκει τὰ πρόβατά του. Παίζει τὴ φλογέρα του. Ὁ σκύλλος, ποὺ φυλάει τὰ πρόβατα, κάθεται κοντὰ του.

Νὰ καὶ ἓνας κυνηγὸς μὲ τὸ σκυλλί του !

Πρῶτη φορὰ ὁ Ἄγγελος εἶδε τόσα ώραῖα πράγματα.

19. Λαγὸς καὶ κυνηγὸς

ΚΥΝΗΓΟΣ

Λαγουδάκι μου καλὸ
ἄσπρο, ἄσπρο, παχουλό,
δὲν μοῦ λέγεις τὸ γιατίι
τόσος φόβος σὲ κρατεῖ ;
Ἔλα δῶ, ποὺ σ' ἀγαπῶ,
ἔχω κάτι νὰ σοῦ πῶ.

ΛΑΓΙΟΣ

Ἄ ! δὲν εἶναι χωρατᾶς !
Κυνηγέ, δὲν μ' ἀπατᾶς.
Τὸ τουφέκι, τὰ σκυλλιά,
εἶναι ἄσχημη δουλειά.
Ἡ ἀγάπη σου εἶν' πολλή,
μὰ ἐμὲ δὲν μ' ὠφελεῖ.

20. Ὁ βοσκὸς

Ξυπνάει μὲ τὸν πρῶτο πετεινὸ
καὶ τὸ ραβδί στὸ χέρι του ἀρπάζει,
φέρνει τ'ἀρνάκια ὅλα στὸ βουνὸ
κ' ἐκεῖνος ἀπὸ κάτω τὰ κοιτάζει.

Καὶ ὁ βοσκὸς μονάχος τραγουδεῖ,
μὰ δὲν ξεχνᾷ τὰρνάκια πού βοσκοῦνε.
Εἶν' ὁ βοσκὸς μας φρόνιμο παιδί
καὶ ὅλοι στὸ χωριὸ τὸν ἀγαποῦνε.

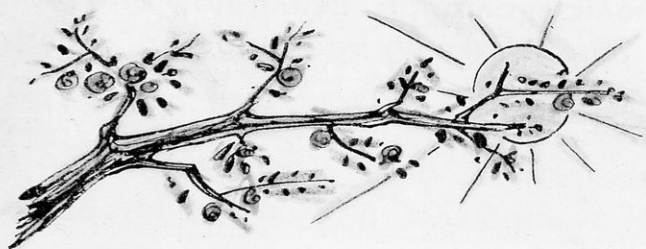

21. Ἡ ἄνοιξη

«Χελιδόνι μου γοργό,
πούρθες ἀπ' τὴν ἔρημο,
τί καλά μᾶς ἔφερες; »
— «Τὴν ὑγεία καὶ τὴ χαρὰ
καὶ τὰ κόκκινα τ' αὐγά».
Μάρτη, Μάρτη, χιονερέ,
καὶ Ἀπρίλη δροσερέ,
τὰ πουλάκια κελαδοῦν,
τὰ δενδράκια φύλλα

ἀνθοῦν,
τὰ πουλάκια αὐγά
γεννοῦν,
καὶ ἀρχινοῦν νὰ τὰ
κλωσσοῦν

22. Ἡ Ἀγάπη.

Ντάγκ! ντάγκ! οἱ καρμπάνες.

Ὅλοι σήμερα γιορτάζουν. Εἶναι λαμπρή! Μᾶς ἔφερε τὴν ἀνοιξη, τὰ αὐγά, τὰ κουλούρια καὶ ὅλες τὶς χαρές. Τὰ παιδιὰ λαμπροφορεμένα, μὲ τὰ καινούργια ἐνδύματα, πηγαίνουν ὅλα στὴν Ἀγάπη νὰ ἀκούσουν τὸ «Χριστὸς ἀνέστη!»

Μπαίνουν στὴν Ἐκκλησία, κάμνουν τὸ σταυρό των, ἀσπάζονται τὴν εἰκόνα τοῦ Χριστοῦ, ποῦ ἀναστήθηκε, καὶ στέκονται φρόνιμα.

Ἀνάβουν ὅλοι τὶς λαμπάδες των. Ἄλλοι ἔχουν λευκὲς καὶ ἄλλοι κίτρινες.

Ὁ παπᾶς λέγει τὸ Εὐαγγέλιο καὶ ὕστερα ὅλοι μαζί φάλλουν τὸ «Χριστὸς ἀνέστη».

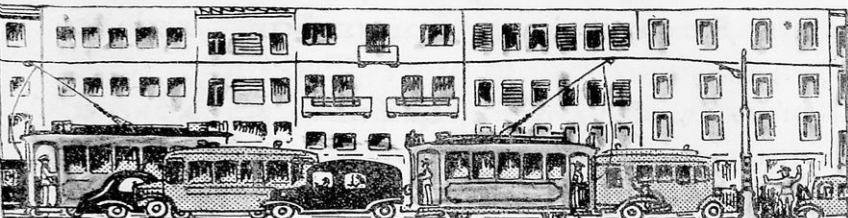
Μόλις σχολάση ή Ἐκκλησία, οἱ ἄνθρωποι διασκεδάζουν, τραγουδοῦν καί χορεύουν.

Τά παιδιά τσουγκρίζουν τὰ κόκκινα αὐγά καί παίζουν ὅλη τήν ἡμέρα.

Ἡ Λαμπρή εἶναι ἡ καλύτερη ἡμέρα τοῦ χρόνου.

«Χριστός Ἀνέστη! τά παιδιά φωνάζουν μέ καλή καρδιά, κ' ἕνα μέ τᾶλλο μέ χαρά τσουγκρίζουν τῆς Λαμπρῆς ταὐγά!

23. Στη μεγάλη πόλη

Τὰ τράμ περνοῦν τὸ ἓνα ὕστερα ἀπὸ τὸ ἄλλο. Αὐτοκίνητα, μοτοσυκλέτες, ποδήλατα, ἀμάξια γεμίζουν τὸ δρόμο μὲ μεγάλη βουή.

Οἱ ἄνθρωποι βαδίζουν μόνο στὸ πεζοδρόμιο. Ἐάν θέλῃ κανένας νὰ περάσῃ στὸ ἄλλο μέρος τοῦ δρόμου, πρέπει νὰ προσέχῃ πολύ. Κοιτάζει δεξιὰ καὶ ἀριστερά, μήπως περνᾷ κανένα αὐτοκίνητο. Ὑστερα, γρήγορα γρήγορα, τρέχει πρὸς τὸ ἄλλο μέρος.

Δεξιὰ καὶ ἀριστερὰ τοῦ δρόμου εἶναι ὅλο ἐμπορικά. Εἶναι τόσα πολλά, πού δὲν

προφθάνομε νὰ τὰ ἰδοῦμε ὅλα. Καὶ τί λο-
γῆς πράγματα πουλοῦν! Ἐνδύματα, ὑπο-
δήματα, καπέλλα, τρόφιμα, λουλούδια,
παιγνίδια, βιβλία, γλυκίσματα, ὅλα τὰ
πράγματα! Ποῦ νὰ τὰ μετρήσῃ κανένας!

Οἱ ἄνθρωποι μπαίνουν καὶ βγαίνουν στὰ
καταστήματα. Ἄνδρες, γυναῖκες, παιδιά,
νέοι καὶ γέροι. Κοιτάζουν τὰ ἐμπορεύ-
ματα, φωνίζουν καὶ τρέχουν στὸ σπίτι
των.

24. Ἡ μουσική τῶν παιδιῶν

Ἐξω στήν αὐλή ἐκεῖ
τὰ παιδιὰ ἔχουν μουσική.
Ὁ Τοτὸς ταμποῦρλο παίζει
μέ γροθιές εἰς τὸ τραπέζι!
Γιὰ τρουμπέτα ἡ Φανὴ
ἔχει ἓνα παλιὸ χωνί!
Γιὰ κοιτάξτε καὶ τὸ Ντῖνο
μέ καλάμι γιὰ κλαρίνο!
Κι' ὁ Ἄζωρ τοὺς τριγουρίζει,
γάβου, γάβου! τοὺς γαυγίζει.
Ζήτω, ζήτω ἡ μουσική!
Ὅλοι τραγουδοῦν ἐκεῖ.
Παίζουν, τραγουδοῦν, γελοῦνε
καὶ τὴ γειτονιά χαλοῦνε.

25. Στὴν πόλη καὶ στὸ χωριό.

Στὴν πόλη βλέπομε ὠραῖα πράγματα.

Δὲν εὐχαριστούμεθα ὅμως νὰ μένωμε πάντα στὴν πόλη. Ὁ θόρυβος εἶναι μεγάλος. Καμμιά ἡσυχία. Στὴν ἐξοχὴ εἶναι μεγάλη ἡσυχία.

Ὅταν κανεὶς ἀρρωστήσῃ, πηγαίνει στὸ χωριό. Ἐκεῖ εἶναι ἡσυχία καὶ καθαρὸς ἀέρας. Στὸ χωριό χαίρεται κανένας τὶς τέσσαρες ἐποχὲς τοῦ ἔτους: Τὴν ἀνοιξὴ μὲ τὰ λουλούδια τῆς, τὸ καλοκαίρι μὲ τὶς δροσιές του, τὸ φθινόπωρο μὲ τὰ φρούτα του καὶ τὸ χειμῶνα μὲ τὰ χιόνια του.

Στὴν πόλη εἶναι καλὰ τὰ Χριστούγεννα καὶ τὴν Πρωτοχρονιά. Τὰ παιδιὰ πηγαίνουν στὰ καταστήματα καὶ βλέπουν τὶς προθήκες μὲ τὰ ὄμορφα δῶρα.

26. Τὸ τοπάκι μου

Τὸ καλὸ μου τὸ τοπάκι,
τὸ χρυσὸ μου παιγνιδάκι!
Μιὰ τοῦ δίνω πάει κάτω,
μιὰ φηλὰ πηδάει—νά το!
Κι ἂν στὸν τοῖχο τὸ κτυπήσω,
μοῦ γυρίζει πάλι πίσω.
Μοῦ τὸ ρίχνουν ἀπὸ πέρα
καὶ τὸ πιάνω στὸν ἀέρα.
Τὸ καλὸ μου τὸ τοπάκι,
τὸ χρυσὸ μου παιγνιδάκι!

27. Ο Γεῶργος πιάνει ποντικούς

Ὁ Γεῶργος κάθεται πολλή ὥρα κοιτάζοντας μιὰ ποντικότρυπα.

—Τί κάμνεις αὐτοῦ, Γεῶργο; τοῦ λέγει ἡ μητέρα του.

—Σιγά, μητέρα! πιάνω ποντικούς.

—Ἐπιασες κανένα;

—Ναί, μητέρα! Ἄν πιάσω ἐκεῖνον, πού εἶναι στὴν τρυπα, καὶ ἄλλον ἓνα ἀκόμη, θὰ ἔχω δυό!

28. Τὸ ἔξυπνο ποντικάκι

Μιὰ φορὰ ἓνα ποντικάκι ἐπλησίασε σὲ μιὰ φάκα.

Ἦτο στημένη στὴν ἄκρη τῆς ἀποθήκης. Τῆς εἶχαν βάλει μέσα ψημένο τυρί, γιὰ νὰ μυρίζη.

Τὸ ποντικάκι ἐκατάλαβε τί τρέχει καὶ εἶπε: Χρ! Οἱ ἄνθρωποι ἔβαλαν παγίδα, γιὰ νὰ μὲ πιάσουν! Τοὺς πονηροὺς! Μὰ ἐμένα δὲν μὲ γελοῦν. Τὸ ξέρω καλά' ἂν τσιμπήσω, κλάπ! θὰ πέση ἡ φάκα καὶ θὰ μὲ πιάση. Ἔννοια σου, ἐγὼ προσέχω!

Τὸ τυρὶ ὅμως ἐμύριζε πολὺ νόστιμα. Ὁ ποντικούλης εἶπε: «Ἄς μυρισθῶ λιγάκι, λιγάκι μόνο! Μὲ τὸ μύρισμα δὲν πέφτει ἡ φάκα».

Πλησιάζει ἀκόμη περισσότερο, μυρίζεται λίγο καὶ—ἀκουμβᾶ λίγο τὴ γλωσσούλα του στὸ τυρὶ. Κλάπ! πέφτει ἡ φάκα καὶ τὸ ἔξυπνο ποντικάκι εἶναι τῶρα φυλακισμένο.

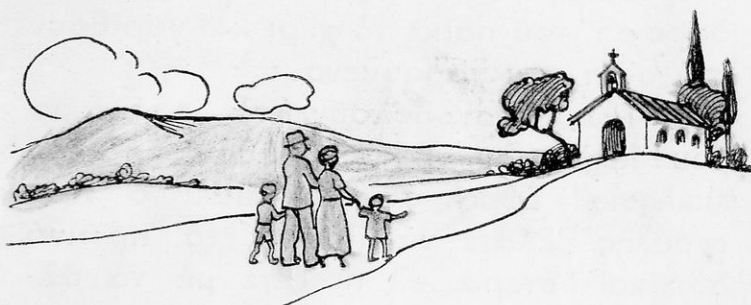
29. Ὁ Στρατηγός.

Ὁ Τοτὸς χειροτονήθη
ἀπὸ τώρα στρατηγός.
Ἄπὸ ἀδέλφια καὶ ξαδέλφια
σηματίζεται ὁ στρατός.

Μὲ ὀμπρέλλες γιὰ τουφέκια,
μὲ μπαστούνια γιὰ σπαθιά,
μὲ καρέκλες γιὰ κανόνια
πᾶνε ὅλοι στὴ φωτιά!

Μά, ἐνῶ ὁ Τοτὸς τοῦ λέγει,
πὼς στὴ μάχη ὁ στρατός
πρέπει νὰ φανῆ γενναῖος,
ὅλους πιάνει πανικός!

Καὶ τὸ βάζουνε στὰ πόδια
καὶ στρατός καὶ στρατηγός,
γιατὶ πέρασε ἀπὸ μπρὸς των
ἕνας . . . ἕνας ποντικός!

30. Ἡ Κυριακὴ

Ποιά εἶναι ἡ καλύτερη ἡμέρα τῆς ἐβδομάδας;

Ἡ Κυριακὴ! Αὐτὸ τὸ ξέρουν ὁ Νίκος, ἡ Φανὴ καὶ ὁ Ἡλίας.

Ὁ πατέρας δὲν ἔχει δουλειά. Τὰ παιδιὰ δὲν ἔχουν σχολεῖο. Καὶ ἡ μητέρα θὰ ἡσυχάσῃ αὐτὴ τὴν ἡμέρα.

Τὴν Κυριακὴ πρῶτὶ σηκώνονται, νίβονται καὶ φοροῦν τὰ καλά των.

Μαζὶ μὲ τὸν πατέρα καὶ τὴ μητέρα πηγαίνουν στὴν Ἐκκλησία.

Ἀνάβουν τὸ κεράκι των, ἀσπάζονται τὶς εἰκόνες καὶ στέκονται μὲ εὐλάβεια. Ἀκούουν τοὺς ψάλτες καὶ τὸν παπᾶ, ποὺ ψάλλουν.

Τελειώνει ή λειτουργία. Παίρνουν αντί-
δωρο απ' του παπα το χέρι και γυρίζουν
στο σπίτι των χαρούμενα.

— Πως μοσχοβολουν τα παιδάκια
μου! λέγει ή γιαγιά, που ήλθαν από την
έκκλησία! Τώρα σας αγαπάει ο Χρι-
στούλης. Έλατε να πάρετε το πρωινό
σας και ύστερα να παίξετε με τα άλ-
λα παιδιά.

Και τα παιδιά παίζουν όλη την ήμερα.

31. 'Ο αετός μου

Για κοιτάξετε κεϊ πάνω,
Ένα τέλειο αεροπλάνο!
Νά το! τώρα ανεβαίνει,
πάλι πίσω κατεβαίνει.....
Το κορμί φτεροζυγίζει
την ουρά του κυματίζει.
Το σχοινάκι του απλώνω,
τώρα πάλι το μαζώνω....
Βάλε του σχοινι τρανò
ν' ανεβή στον ουρανò!

32. Ἡ Πηγὴ.

Ἦτο καλοκαίρι. Ὁ ἥλιος ἔκαιε πολὺ.

Ὁ Τάκης ἐπήγαινε φωμὶ τοῦ πατέρα του, ποὺ ἐδούλευε στὸ ἀμπέλι.

Στὸ δρόμο ὅμως ἴδρωσε πολὺ. Ἐκόλλησε τὸ στόμα του ἀπὸ τὴ δίψα. Νὰ εἶχε λίγο νεράκι!

Σὲ λίγη ὥρα ἔφθασε σὲ μιὰ δροσερὴ πηγὴ, ποὺ ἦτο κοντὰ στὸ ἀμπέλι. Τὸ κρὺο νεράκι ἔτρεχε γαργαριστό.

Ὁ Τάκης, χωρὶς νὰ σκεφθῆ καθόλου τὴ συμβουλή, ποὺ τοῦ εἶχε δώσει ὁ πατέρας του, ἔτρεξε νὰ πιῇ. Ἦπιε, ἦπιε, ὅσο ποὺ ἐχόρτασε.

Ἦστερα ἀπὸ λίγο ὅμως τοῦ ἦλθε

ζαλάδα. Τὸ βράδυ, μόλις ἔφθασε στὸ σπίτι του, ἔπεσε στὸ κρεβάτι. Ἄρρωστησε βαρειά καὶ ὑπόφερε πολὺ ὅσο νὰ γίνη καλά. Οἱ γονεῖς του ἔβασανίσθησαν καὶ καταξωδεύθηκαν.

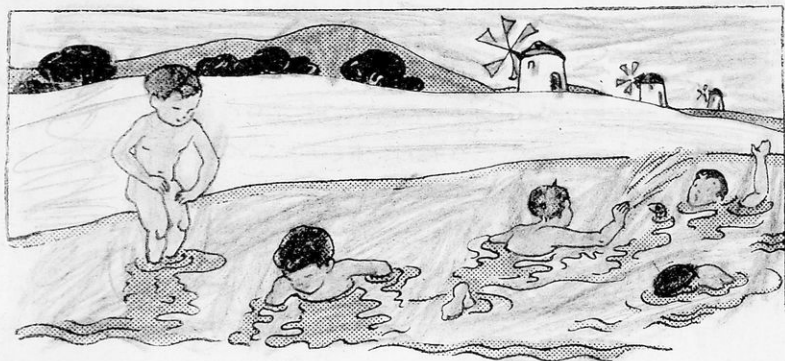
Γιατὶ νὰ μὴν ἀκούσῃ τὸν πατέρα του ; Τοῦ ἔλεγε πάντα : « Ποτέ σου νὰ μὴν πί- νης νερὸ ἰδρωμένος ! »

33. Τὸ καλοκαίρι.

Ἦλθες, ἦλθες καλοκαίρι,
καὶ ὁ Θεὸς πολλὰ
μὲ τὸ ἅγιο του τὸ χέρι
σκόρπισε καλά.

Στὶς μυρτιές κρυμμέν' ἀηδόνια
τραγουδοῦν γλυκὰ
καὶ πετοῦν τὰ χελιδόνια
μ' ἔλαφρά φτερά.

Ὅμορφ' ἄνθη στὸν ἀέρα
χύνουν μυρωδιὰ
καὶ λουλούδια στὴ μητέρα
φέρνουν τὰ παιδιὰ.

34. Στή θάλασσα

Κάμνει ζέστη πολλή. Τὰ παιδιά θὰ κάμουνλουτρό στή θάλασσα. Γδύνονται στήν ἄμμο. Ὁ Γιάννης μπαίνει πρῶτος στή θάλασσα. ὦ, ὦ! φωνάζει καί κάμνει μιὰ βουτιά. Ὁ Κωστάκης μπαίνει δεύτερος. Πλάτς! πλάτς! κάμνει τρέχοντας μέσα στή θάλασσα. Παίρνει καί αὐτὸς βουτιά.

Τὰ ἄλλα παῖδιά, ποὺ εἶναι μικρότε-
ρα, διστάζουν νὰ μποῦν. Εἶναι κρύα ἡ
θάλασσα; ἐρωτοῦν.

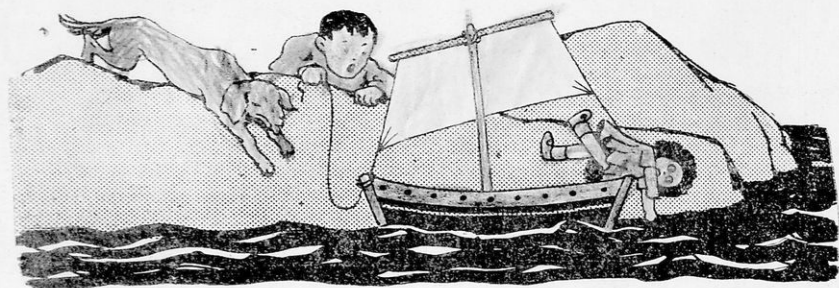
—“Ὁχι! ὄχι! Ἐλάτε μέσα ὅλοι! Θὰ
παίξωμε!

Σὲ λίγο ὅλα τὰ παιδάκια εἶναι στὴ θά-
λασσα. Πλάτσ, πλίτσ! Κάμνουν βουτιές.
Πιτσιλίζονται μὲ τὸ νερό. Χορεύουν. Παί-
ζουν, γελοῦν. Τί χαρά!

“Ὑστερα βγαίνουν στὴν ἄμμο καὶ Παί-
ζουν.

“Ὅταν ἐπῆγαν στὰ σπίτια των, δὲν ἐ-
χόρταιναν. Τὸ λουτρὸ τοὺς εἶχε ἀνοίξει
τὴν ὄρεξη.

35. Τὸ καραβάκι

Ὁ Τάκης ἔφτιασε ἕνα καραβάκι. Στὴ μέση τοῦ ἔβαλε τὸ κατάρτι καὶ τὸ πανί.

Σήμερα εἶναι ὠραῖος καιρός. Πρέπει ἢ Φωφούλα, ἢ κούκλα τῆς Μαίρης, νὰ κάμῃ ἕνα θαλασσινὸ περίπατο. Ὁ Τάκης βάζει τὸ καραβάκι μέσα στὸ νερό.

—Πρόσεχε, Φωφούλα! φωνάζει. Κάθησε προσεκτικά, γιατί θὰ πέσης στὴ θάλασσα! Ἐκείνη ὅμως δὲν ἀκούει. Κουνιέται ἐδῶ καὶ ἐκεῖ καὶ τέλος: μπλούμ! πέφτει στὸ νερό.

Ὁ Πιστός ὅμως, ὁ καλὸς σκύλλος, πηδᾷ ἀμέσως στὸ νερό. Τὴν ἀρπάζει ἀπὸ τὸ κόκκινο φορεματάκι καὶ τὴ βγάζει ἐξω στὴν ξηρά. Ἄν δὲν ἔτρεχε ὁ Πιστός, ἡ Φωφούλα θὰ ἐπνίγετο.

36. Τὰ τρία γατάκια

Ήσαν μιὰ φορά τρία μαῦρα γατάκια, μαῦρα σὰν πίσσα. Δὲν εἶχαν καμιὰ τρίχα ἄσπρη.

Μόνον ἡ μικρὴ μυτούλα των ἦτο τριανταφυλλένια καὶ τὰ ματάκια των ἦσαν πράσινα, χρυσοπράσινα.

Μιὰ χειμωνιάτικη βραδιὰ ἡ μητέρα των ἐξαπλώθηκε κοντὰ στὴν ἀναμμένη φωτιὰ

καί τὰ ἐφώναξε νὰ ἔλθουν κοντά της νὰ κοιμηθοῦν.

Τὰ γατάκια ὁμως ἤθελαν νὰ παίξουν λιγάκι ἀκόμη.

—Εἶναι νωρίς ἀκόμη ! εἶπαν στή μάνα των. Θὰ παίξωμε λίγο καὶ ἔπειτα.....

—Τί θὰ κάμετε ἔπειτα; ἐρώτησε ἀνήσυχη ἡ μάνα των.

—Θέλουμε νὰ βγοῦμε λιγάκι ἔξω στὸν κῆπο, νὰ ἰδοῦμε τὸ χιόνι, ποῦ πέφτει.

—Τὸ χιόνι νὰ ἰδῆτε; Κοιτάξτε νὰ μὴν κάμετε καμιὰ τέτοια τρέλα! Θὰ συναχωθῆτε καὶ θὰ ἀρρωστήσετε. Μὴν τὸ κουνήσετε ἀπ' ἐδῶ !

—Καλά, καλά! ὑποσχέθηκαν τὰ γατάκια κι ἐξακολούθησαν τὰ παιγνίδια των.

Σὲ λίγο ἡ μάνα των ἐκοιμήθηκε ἐπάνω σὲ μιὰ καρέκλα, κοντὰ στὸ τζάκι. Τὰ γατάκια, κυνηγώντας τὸ ἓνα τὸ ἄλλο, ἔφθασαν ὡς τὴν θύρα τοῦ μαγειρείου.

2.

Ἔτυχε νὰ εἶναι μισάνοικτη ἡ θύρα.

Ἄμα τὴν εἶδαν ἔτσι ἀνοικτή, τὰ μαῦρα γατάκια ἐκοίταζαν τὸ ἓνα τὸ ἄλλο.

Καὶ συνενόηθησαν ἀμέσως. Τὸ ἓνα πίσω ἀπὸ τὸ ἄλλο, πατώντας στὰ νύχια των, ἐβγῆκαν ἔξω.

Ἐξω ὁμως εἶχε μαζευθῆ πολὺ χιόνι, πού εἶχε πέσει ἀπὸ νωρίς. Τὰ γατάκια, ὅσο ἀπαλὰ καὶ ἂν ἐπατοῦσαν, ἐβυθίζοντο μέσα στὸ χιόνι. Ἐσήκωναν τὰ πόδια των καὶ τὰ ἐτίναζαν, νὰ φύγη τὸ χιόνι πού εἶχε κολλήσει ἐπάνω των. Ἐτίναζαν καὶ τὴν οὐρά των, καὶ ἐπροχωροῦσαν σιγὰ σιγὰ.

Ἐξαφνα ὁμως ἄρχισε πάλι νὰ χιονίζει. Τὸ χιόνι ἐπεφτε ἀπαλὰ ἀπαλὰ ἐπάνω των. Τόσο ἀπαλὰ, πού οὔτε τὸ ἐνοιωθαν. Μόνον, ὅταν ἐκοίταζε τὸ ἓνα τὸ ἄλλο, ἐβλεπαν τὰ μουτράκια των καὶ τὴ ράχη των φορτωμένη ἀπὸ χιόνι.

—Τί ώραῖο, πού εἶναι τὸ χιόνι! εἶπε τὸ ἓνα.

—Καὶ τί μαλακό! εἶπε τὸ ἄλλο.

—Εἶναι ὁμως κρύο καὶ βγάζει καὶ νερό, μόλις τὸ πατήσωμε, εἶπε τὸ τρίτο. Νὰ σᾶς πῶ, δὲ μ' ἀρέσει νὰ βρέχωνται τὰ πόδια μου. Ἄς γυρίσωμε πίσω!

—Βέβαια, πρέπει νὰ γυρίσωμε. Νὰ μὴν κρυώσωμε καὶ πάρωμε κανένα συνάχι.

Τὰ γατάκια ἐγύρισαν πίσω. Τί δυστυχία ὄμως! Ἡ θύρα ἦτο κλειστή. Ἐμαζεύθηκαν λοιπὸν καὶ τρία στὸ κατώφλι καὶ ἐπερίμεναν, ἐπερίμεναν, πότε θὰ ἀνοίξη ἡ θύρα.

Τὸ χιόνι τὰ ἐσκέπαζε. Τώρα ἀπὸ μαῦρα εἶχαν γίνει καὶ τὰ τρία κάτασπρα, σὰν κουνελάκια μικρά. Ἐκρύωναν, ἐτουρτούριζαν πολύ. Ἡ θύρα ὄμως δὲν ἄνοιγε.

Ἄρχισαν τότε νὰ νιαουρίζουν παραπονετικὰ καὶ τὰ τρία: «Νιάου!»

Ἡ μητέρα των, μέσα στὸ σπίτι, εἶχε ξυπνήσει καὶ τὰ ἐζητοῦσε.

—«Τί νὰ ἔγιναν αὐτὰ τὰ προκομμένα;» ἔλεγε. «Ἔχει γοῦστο νὰ ἐβγήκαν μὲ τέτοιον καιρὸ στὴν αὐλή!»

Καὶ ἐσηκώθηκε καὶ ἐπῆγε στὸ μαγειρεῖο.

4.

Ἄκουσε τότε τὰ νιαουρίσματα ἔξω στὴν αὐλή, ἐμπρὸς στὴν θύρα τοῦ μαγειρείου, καὶ ἔτρεξεν ἐκεῖ.

—Νά ιδῆς, πού θά εἶναι τὰ γατάκια μου! εἶπε μὲ τὸ νοῦ της.

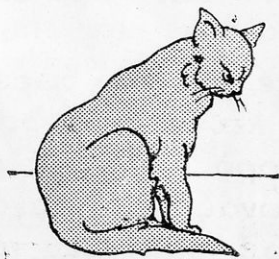
Ἡ θύρα εἶχε μιά χαραμάδα καὶ ἀπ' ἐκεῖ ἐκοίταξεν ἔξω. Εἶδεν ἡ γάτα τὰ τρία γατάκια, πού ἦσαν κάτασπρα ἀπὸ τὸ χιόνι, καὶ εἶπε:

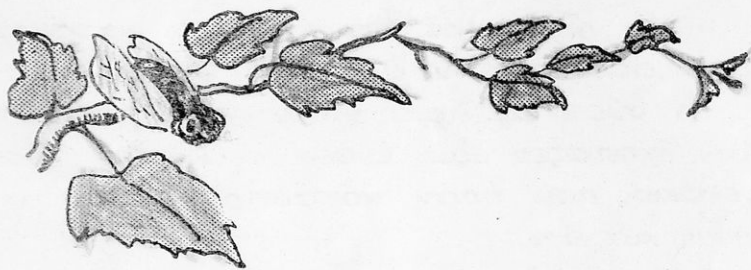
—Μπά! Αὐτὰ εἶναι ξένα γατιά! εἶναι ἄσπρα, κάτασπρα! Θά εἶναι τὰ γατάκια τῆς γειτόνισσάς μου, τῆς Ἀσπρούλας.

Καὶ ἐγύρισε πίσω νὰ τὰ ζητήσῃ ἀλλοῦ.

Ἔτσι τὰ γατάκια ἔμειναν ἔξω ὅλη τὴ νύκτα. Ἐτουρτούριζαν ἀπὸ τὸ κρύο. Καὶ μόνον τὸ πρωί, ὅταν ἀνοιξε ἡ θύρα, ἐχώθηκαν μέσα στὸ μαγειρεῖο ξεπαγιασμένα.

Ποῦ νὰ παρακούσουν ἄλλοτε τὴ μητέρα των τὰ γατάκια! Ἐνθυμοῦντο τὰ χιόνια καὶ ἔτρεμαν.

37. Ὁ χορὸς τῆς χελώνας

Μιά φορά κι ἓναν καιρὸ
ἔστησε ὁ λαγὸς χορὸ.
Τὸ τζιτζίκι τραγουδοῦσε
μὲ φωνὴ μελωδική
καὶ ὁ λαγὸς χοροπηδοῦσε
καὶ ὅλοι θαύμαζαν ἐκεῖ.

Μιά χελώνα τὸν θωρεῖ
καὶ ζηλεύει καὶ θαρρεῖ,
πὼς χορὸ κ' ἐκείνη ξέρει,
καὶ φωνάζει στὸ λαγό:
— Ἔλα! πιάσε μου τὸ χέρι,
νὰ σ' ἀκολουθῶ κ' ἐγώ.

Ὁ λαγὸς καιρὸ δὲν χάνει
ἀπ' τὸ χέρι τῆς τὴν πιάνει
καὶ μὲ τὸ χορὸ προβαίνει
καὶ τὴ σέρνει καὶ γελά.
Μὰ ἡ χελώνα φορτωμένη
πέφτει καὶ κατρακυλά !

38. Οί κρότοι.

Τὸ κριθάρι οἱ γοργοὶ
ἀλωνίζουσι γεωργοί :
Τσίκι, τσάκ, τσίκι τσά !
Τσίκι, τσίκι, τσίκι τσά !

Δέτε ἐκεῖ τοὺς κυνηγοὺς,
πῶς σκοτώνουσι τοὺς λαγοὺς :
Μπάμ καὶ μπούμ, μπάμ καὶ μπούμ !
Μπάμ καὶ μπάμ καὶ μπάμ καὶ μπούμ !

Καβαλάρης πηλαεῖ
καὶ φωνάζει καὶ λαλεῖ :
Κίπι κόπ, κίπι κόπ !
Κίπι, κίπι, κίπι, κόπ !

Κανδηλανάφτης μὲ σχοινὶ
τὴν καμπάνα τὴν κινεῖ :
Ντάγκα, ντάγκ, ντάγκα ντάγκ !
Ντάγκα, ντάγκα, ντάγκα, ντάγκ !

Μέσ' στή βάρκα τὰ παιδιὰ
πιτσιλίζουν στὰ νερά:
Πίτσι, πλάτς! πίτσι πλάτς!
Πίτσι, πίτσι, πίτσι, πλάτς!

Στρατιῶτες περπατοῦν
Καί τὰ τύμπανα κροτοῦν:
Τρατατά, τρατατά!
Τράτα, τράτα, τρατατά!

Τοῦ βαρκάρη τὸ παιδί
μέσ' στὸ δρόμο τραγουδεῖ:
Τραλαλά, τραλαλά!
τραλαλά, λαλά λαλά!